

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA OKOLJE IN PROSTOR

Dunajska c. 47, 1000 Ljubljana

T: 01 478 41 50
F: 01 478 74 22
E: gp.mop@gov.si
www.mop.gov.si

Odvetniška pisarna Štušek d.o.o.	
PREJETO	POSILAJ
DATUM	14.07.2015
DL	SR
str. VV	AL

Številka: 35402-34/2015/2

Datum: 10.7.2015

Ministrstvo za okolje in prostor v Ljubljani izdaja o pritožbi gospodarske družbe LAFARGE CEMENT d.o.o., Kolodvorska cesta 5, 1420 Trbovlje, ki jo zastopa odvetniška družba Rojs, Peljhan, Prelesnik&partnerji o.p., d.o.o., Tivolska cesta 48, Ljubljana, zoper sklep št. 35407-104/2006-427 z dne 2.6.2015 Agencije Republike Slovenije za okolje, Vojkova 1b, 1000 Ljubljana, na podlagi drugega odstavka 16. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (Uradni list RS, št. 24/06-uradno prečiščeno besedilo, 105/06-ZUS-1, 126/07, 65/08, 47/09-odl. US, 48/09, 8/10 in 82/13-ZUP-H; v nadaljevanju ZUP) in 25. člena Zakona o državni upravi (Uradni list RS, št. 113/05 - uradno prečiščeno besedilo, 89/07 - odl. US, 126/07 - ZUP-E, 48/09, 8/10 - ZUP-G, 8/12 - ZVRS-F, 21/12, 47/13 in 12/14); v nadaljevanju ZDU-1), naslednjo

O D L O Č B O

1. Pritožba se zavrne.
2. Zahteva za povrnitev stroškov pritožbenega postopka se zavrne.

Obrazložitev:

Z izpodbijanim sklepom je upravni organ prve stopnje v izreku v 1. točki izreka izpodbijanega sklepa odločil, da se zavrže predlog za vrnitev v prejšnje stanje stranke Lafarge Cement d.o.o., Kolodvorska cesta 5, 1420 Trbovlje, z dne 21. 5. 2015. V 2. točki izreka navedenega sklepa je prvostopenjski upravni organ odločil, da se zavrže vloga stranke Lafarge Cement, d.o.o., Kolodvorska cesta 5, 1420 Trbovlje za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za obratovanje naprave, za proizvodnjo cementa, s proizvodno zmogljivostjo 1250 ton cementnega klinkerja na dan, ki se nahaja na lokaciji z naslovom Kolodvorska cesta 5, 1420 Trbovlje, na zemljiščih s parcelnimi številkami 1509/1, 1509/3, 1509/4, 1509/5, 1509/6, 1509/7, 1509/8, 1823/4, 1823/5, 1922/16, 1922/17 in 1922/18, vsa k. o. Trbovlje. V 3. točki izreka izpodbijanega sklepa je prvostopenjski upravni organ odločil, da v tem postopku stroški niso nastali.

Pritožnik Lafarge cement d.o.o., Kolodvorska cesta 5, 1420 Trbovlje v obsežni pritožbi, ki jo je zoper izpodbijani sklep podal po pooblaščenosti odvetniški družbi Rojs, Peljhan, Prelesnik&partnerji o.p., d.o.o., Tivolska cesta 48, Ljubljana navaja, da je prvostopenjski organ je z izpodbijano odločbo na podlagi sodbe Upravnega sodišča RS opr. št. U 893/2014-15 z dne 21. 8. 2014 (v nadaljevanju: »Sodba Upravnega sodišča«), s katero je to odpravilo II. točko izreka okoljevarstvenega dovoljenja št. 35407-104/2006-391, z dne 20. 1. 2014, ponovno odločal o izdaji okoljevarstvenega dovoljenja upravljavcu za obratovanje naprave za proizvodnjo cementa s kapaciteto 1250 ton cementnega klinkerja dnevno. V ponovljenem postopku je ARSO upravljavca s pozivom št. 35407-104/2006-416, z dne 27. 10. 2014 (v nadaljevanju: »Poziv«) pozval, da v roku 180 dni od prejema tega Poziva dopolni vlogo za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja z obveznimi vsebinami vloge za izdajo okoljevarstvenega soglasja, in sicer projektom nameravanega posega in poročilom o vplivih na okolje, in navedel, da bo v nasprotnem primeru, v kolikor upravljavec vloge ne bo dopolnil v roku, ARSO vlogo zavrgel na podlagi desetega odstavka 74. člena Zakona o varstvu okolja (Ur. l. RS, št. 39/06 -

UPB, 28/06 - Skl. US, 49/06 - ZMetD, 66/06 - Odi. US, 33/07 - ZPNačrt, 57/08 - ZFO-1A, 70/08, 108/09, 48/12 in 57/12; v nadaljevanju »ZVO-1«) oziroma drugega odstavka 67. člena ZUP. Upravljavec je v skladu s Pozivom 24. 4. 2015 dopolnil svojo vlogo za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja, in sicer je naslovnemu organu med drugim posredoval projekt nameravanega posega, katerega del je bilo poročilo o vplivih na okolje, in program prvih meritev in obratovalnega monitoringa emisije snovi v zrak iz proizvodnje klinkerja in cementa v podjetju Lafarge Cement d.o.o. Ker upravljavec zaradi izrednih okoliščin na strani izdelovalca poročila o vplivih na okolje, EIMV -Elektroinštitut Milan Vidmar, Inštitut za elektrogospodarstvo in elektroindustrijo, Hajdrihova 2, 1000 Ljubljana, in sicer odsotnosti odgovorne osebe izdelovalca in kasneje še odsotnosti izdelovalcev poročila, ni mogel v roku, določenem v Pozivu, zagotoviti žiga izdelovalca poročila ter oseb, odgovornih za njegovo pripravo, je upravljavec dne 28. 4. 2015 naslovni organ najprej prosil za podaljšanje roka, določenega v Pozivu. Naslovni organ je tako prošnjo zavrnil z izpodbijanim sklepom (sklepom št. 35407-104/2006-424, z dne 6. 5. 2015), saj po mnenju ARSO upravljavec naj ne bi podal opravičljivega vzroka za podaljšanje. Glede na tako zavrnitev in kasnejšo odpravo odsotnosti na strani izdelovalca poročila o vplivih na okolje je upravljavec pri naslovnemu organu 21. 5. 2015 podal še predlog za vrnitev v prejšnje stanje skupaj s podpisanim in žigosanim poročilom o vplivih na okolje. Tak predlog za vrnitev v prejšnje stanje pa je ARSO zavrgel v točki 1. izreka izpodbijane odločbe. Po mnenju ARSO je predlog za vrnitev v prejšnje stanje nedovoljen, ker naj upravljavec ne bi izgubil pravice dopolnjevati svojo vlogo in naj tako ne bi šlo za procesno dejanje, ki se zaradi zamude ne more več opraviti, in ker naj ne bi bil podan opravičeni vzrok za zamudo. V 2. točki izpodbijane odločbe je ARSO zavrgel tudi vlogo upravljavca za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja. Po mnenju ARSO upravljavec v roku, določenem v pozivu, ni odpravil pomanjkljivosti vloge, in sicer domnevno ni v roku vložil projekta nameravanega posega, kot to določa 57. člen ZVO-1 in poročila o vplivih na okolje, ki bi imel vsebino kot jo določa Uredba o vsebini poročila o vplivih nameravanega posega na okolje in načinu njegove priprave (Ur. l. RS, št. 36/09; v nadaljevanju: »Uredba o vsebini«). Izpodbijana odločba in izpodbijani sklep sta nepravilna in nezakonita, in sicer zaradi napačne uporabe materialnega prava, kršitev pravil postopka, napačne in nepopolne ugotovitve dejanskega stanja in kršitve človekovih pravic, kot jih zagotavlja ustava, kot pojasnjeno v nadaljevanju. Pri tem upravljavec uvodoma pojasnjuje še, da izpodbijani sklep o nepodaljšanju roka izpodbija v okviru pritožbe zoper izpodbijano določbo, ker zoper navedeni sklep v skladu s četrtem odstavkom 99. člena ZUP ni pritožbe. V nadaljevanju pritožbe pritožnik navaja, da je v 1. točki izreka izpodbijane odločbe ARSO zavrgel predlog upravljavca za vrnitev v prejšnje stanje z dne 21. 5. 2015. Po mnenju ARSO je predlog nedovoljen, ker naj upravljavec ne bi izgubil pravice dopolnjevati svojo vlogo in naj tako ne bi šlo za procesno dejanje, ki se zaradi zamude ne more več opraviti, in ker naj ne bi bil podan opravičeni vzrok za zamudo. Tako stališče ARSO ne drži. V skladu s prvim odstavkom 103. člena ZUP je eden izmed pogojev za vrnitev v prejšnje stanje nastop prekluzije, to je, da stranka zamujenega dejanja postopka naknadno ne more več opraviti. Upravljavec je v predmetni zadevi zamudil rok za dopolnitev vloge za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja za napravo, ki lahko povzroča onesnaževanje okolja večjega obsega, v skladu s Pozivom. V navedenem Pozivu je ARSO upravljavca pozval, da v roku 180 dni od prejema Poziva, to je do 28. 4. 2015, predloži vse obvezne sestavine vloge za izdajo okoljevarstvenega soglasja, ki bodo omogočile presojo vplivov na okolje, in sicer: projekt nameravanega posega in poročilo o vplivih na okolje. V nasprotnem primeru, če upravljavec, v roku 180 dni od prejema Poziva vloge ne bo dopolnil s projektom nameravanega posega in poročilom o vplivih na okolje, bo ARSO vlogo upravljavca za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja zavrgel. Posledica zamude roka v predmetni zadevi je bila tako zavrženje zaradi nepravočasne dopolnitve vloge, v skladu s 67. členom ZUP. Taka posledica pa predstavlja nastop prekluzije, saj v primeru zavrženja vloge upravljavec vloge ne more več dopolniti. Pri tem je popolnoma nepomembno, da je ARSO kasnejšo dopolnitev vloge upravljavca, z dne 21. 5. 2015, upošteval v skladu s 146. členom ZUP. Tudi taka kasnejša dopolnitev vloge namreč sama po sebi še ne spremeni dejstva, da upravljavec dopolnitve ni predložil v roku, določenem v Pozivu, in bi bilo kljub upoštevanju take kasnejše dopolnitve zavrženje vloge v skladu s 67. členom ZUP še vedno možno. Slednje potrjuje tudi sodna praksa (npr. Upravno sodišče RS v sodbi opr št. I U 313/2012, z dne 17. 4. 2012; Upravno sodišče RS

v sodbi opr št. IV U 276/2013 z dne 15. 5. 2014), v skladu s katero je kljub poznejši dopolnitvi vloge pred izdajo odločbe o zadevi možno zavreči vlogo zaradi zamude roka za dopolnitev vloge. Ne glede na to, da je ARSO kasnejšo vlogo upravljavca z dne 21.5. 2015 upošteval, bi do zavrženja vloge zaradi zamude roka za dopolnitev vloge še vedno lahko prišlo (tudi na pritožbeni ravni ali v primeru postopka tožbe v upravnem sporu, pri čemer upravljavec še poudarja, da so stranski udeleženci v predmetni zadevi že zahtevali zavrženje vloge zaradi domnevne zamude roka opraviti procesno dejanje, kot to izhaja tudi iz sodbe Upravnega sodišča RS, izdane v predmetnem postopku, opr. št. I U 893/2014-14, z dne 21. 8. 2014). V predmetni zadevi je upravljavec tako zamudil rok, ki ima za posledico nastop prekluzije, in so izpolnjeni pogoji za vrnitev v prejšnje stanje. Odločitev ARSO, da predlog za vrnitev v prejšnje stanje zavrže, ker domnevno ne gre za dejanje, ki ga upravljavec ne more več opraviti, je tako v nasprotju s prvim odstavkom 103. člena ZUP, zaradi česar je ARSO pri izdaji izpodbijane odločbe napačno uporabil materialni predpis in storil kršitev pravil upravnega postopka. pritožnik v pritožbi tudi poudarja, da v zvezi z odločitvijo v 1. točki izreka izpodbijane odločbe se je ARSO tudi nepopolno skliceval na določbo 146. člena ZUP. Slednja res daje pravico stranki v postopku dopolnjevati in pojasnjevati svoje navedbe, vendar obenem pomeni tudi dolžnost upravnega organa, in sicer dolžnost omogočiti strankam, da se izrečejo o vseh ugotovljenih dejstvih in okoliščinah, o predlogih in ponujenih dokazih, da sodelujejo pri izvedbi dokazov (ter komentirajo izid), in da se pred izdajo odločbe seznanijo in izrečejo o vseh dejstvih in okoliščinah, ki so pomembne za izdajo odločbe (glejte: mag. Polona Kovač v prof. dr. Tone Jerovšek in prof. dr. Gorazd Trpin, Zakon o splošnem upravnem postopku (ZUP) s komentarjem, Inštitut za javno upravo, Ljubljana 2004, str. 445). Opisana dolžnost tudi v zvezi z dopolnjevanjem vloge ne daje možnosti organu odločiti o zahtevi stranke zgolj na podlagi podatkov, ki jih je organu ta sam predložil (brez zaslišanja stranke more organ odločiti le v primerih, določenih z zakonom - tretji odstavek 9. člena ZUP), kot je to že odločilo tudi Upravno sodišče RS (glejte sodba Upravnega sodišča RS opr. št. I U 743/2010, z dne 8. 3. 2011). ARSO v predmetni zadevi ni ravnal v skladu z opisano dolžnostjo po 146. členu ZUP. Upravljavcu je sicer dal možnost, da dopolni svoje trditve, ni pa dal upravljavcu možnosti, da le-te pojasni ter se izjavi o dejstvih in okoliščinah, ki so narekovala zavrženje vloge, se pravi dejstvih in okoliščinah, pomembnih za odločbo, (kot to zahtevata prvi in tretji odstavek 9. člena ZUP) in možnosti dati potrebne podatke ter braniti svoje pravice in z zakonom zavarovane koristi (kot to zahteva prvi odstavek 146. člena ZUP). Posledično je bila pri izdaji izpodbijane odločbe storjena absolutna bistvena kršitev pravil upravnega postopka. Povedano z drugimi besedami, ARSO je pod pretvezo ravnanja v skladu s 146. členom ZUP upravljavcu neutemeljeno odvzel možnost pravnega varstva tako v okviru 103. člena ZUP kot tudi 9. in 146. člena ZUP. ARSO je namreč pomanjkljivo in zmotno odločil tako o vrnitvi v prejšnje stanje, saj je spregledal, da upoštevanje kasnejše dopolnitve še ne odpravi nastopa prekluzije (in možnosti zavrženja v nadaljevanju postopka), kot je pomanjkljivo in zmotno dal upravljavcu le pravico dopolnjevati ne pa tudi možnosti, da se izjavi o izidu takega upoštevanja kasnejše dopolnitve. Da je bilo sklicevanje ARSO na 146. člen ZUP le navidezno, ne da bi bila strankam predmetnega postopka res dana pravica do izjave, nadalje pojasnjuje tudi dejstvo, da prihaja ARSO v izpodbijani odločbi sam s seboj v nasprotje. Tako ARSO na eni strani upravljavcu prizna pravico dopolnjevanja in pojasnjevanja svojih trditvev, na drugi strani pa kljub upoštevanju trditvev, posredovanih po izteku roka v Pozivu, odloči, da upravljavec dopolnitve vloge ni podal pravočasno. Odločitev ARSO tako ni konsistentna. ARSO namreč ne odloči niti konsistentno po 67. členu ZUP, se pravi upošteva trditve, podane v roku določenem za dopolnitev vloge, niti konsistentno po 146. členu ZUP, to je da strankam predmetnega postopka možnost izjave. Slednje je očitno toliko bolj, ker ARSO izpodbijano odločbo izdal celo pred potekom roka, ki ga je dal na voljo stranskim udeležencem za izjavo o prejeti dopolnitvi vloge s strani upravljavca z dne 24. 4. 2015, v pozivu k izjasnitvi št. 35407-104/2006-421, z dne 4. 5. 2015. ARSO se je očitno tako zelo mudilo, da čim prej izda izpodbijano odločbo o zavrženju in prepreči nadaljnje uresničevanje pravice upravljavca do izjave, da je ne le spregledal pravico upravljavca, da se izjavi o izidu upoštevanja njegove dopolnitve, temveč je preprečil tudi pravico do izjave stranskim udeležencem, ki jim jo je sam podelil v svojem pozivu k izjasnitvi. Z izpodbijano odločbo je ARSO kršil tako pravico upravljavca kot stranskih udeležencev do izjave v postopku, zaradi

česar je podana bistvena kršitev pravil upravnega postopka. Po mnenju pritožnika je napačno tudi stališče ARSO, da upravljavec v svojem predlogu za vrnitev v prejšnje stanje ni podal opravičenega razloga. Kaj šteje za opravičljiv razlog, mora organ presoјati v vsakem primeru posebej, glede na okoliščine posameznega primera (podobno: Tomaž Vesel v prof. dr. Tone Jerovšek in prof. dr. Gorazd Trpin, Zakon o splošnem upravnem postopku (ZUP) s komentarjem, Inštitut za javno upravo, Ljubljana 2004, str. 348). Opravičljiv vzrok ali okoliščina lahko predstavlja vsak nepredviden kot tudi neizogiben dogodek, ki ga stranka ni mogla odkloniti, kljub temu, da bi ga lahko predvidela, in je stranki preprečil, da bi v roku opravila neko dejanje postopka. Okoliščina, ki je upravljavcu preprečila, da bi v roku, določenem v Pozivu dopolnil vlogo za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja je, da upravljavec navedenega roka s strani izdelovalca poročila o vplivih na okolje še ni prejel poročila o vplivih na okolje, ki bi bilo podpisano s strani izdelovalcev in odgovorne osebe ter žigosano, kot to zahteva 20. člen Uredbe o vsebini. Do zadevnega roka namreč zaradi prekrivajoče odsotnosti iz delovnih mest izdelovalcev poročila ter odgovorne osebe izdelovalca ni bilo mogoče pravočasno zagotoviti podpisa vseh oseb, udeleženih pri izdelavi poročila. ARSO je tako okoliščino štel kot nezadostno, saj naj bi vsakršna odsotnost na strani izdelovalca poročila bila nepomembna, ko je za pripravo poročila v polnosti odgovoren upravljavec. Pri takem stališču ARSO spregleda, da je izdelava poročila o vplivih na okolje težavna in zahteva posebno strokovno znanje. Tako poročilo torej ne more izdelati upravljavec sam, temveč je krog oseb, ki ga lahko pripravijo, omejen. Slednje izhaja tudi iz 4. in 20. člena Uredbe o vsebini, ki zahtevata navedbo izdelovalca, njegove odgovorne osebe ter njegove usposobljenosti. V predmetni zadevi je število oseb, ki so zmožne izdelati tako poročilo, še posebej nizko, saj izdelava poročila v predmetni zadevi nosi breme kar devet let trajajočega postopka, s številnimi nasprotujočimi si stališči upravnih organov in tako zahteva analizo izredno obsežnega spisa in podatkov. ARSO pri presoји opravičenosti vzroka za vrnitev v prejšnje stanje tako ni upošteval vseh okoliščin konkretnega primera. Nadalje s svojim stališčem, da gre upoštevati, da je za pripravo poročila o vplivih na okolje v polnosti odgovoren upravljavec, ARSO neutemeljeno postavlja dodaten pogoj za opravičljivo okoliščino, to je, da je okoliščina subjektivna, se pravi na strani upravljavca in ne tretje osebe. Tak pogoj pa ZUP za vrnitev v prejšnje stanje predvideva le v primerih po tretjem odstavku 103. člena (glejte: Upravno sodišče RS v sodbi opr. št. I U 846/2009, z dne 8. 10. 2009; Upravno sodišče RS v sodbi opr. št. X Ips 927/2004, z dne 28. 8. 2008), ne pa tudi za predlog za vrnitev v prejšnje stanje po prvem odstavku 103. člena, kot je bil podan v konkretnem primeru. ARSO je tako v izpodbijani odločbi v nasprotju s 103. členom ZUP neutemeljeno zoolil krog opravičljivih okoliščin ter pri presoји opravičenosti ni upošteval vseh okoliščin konkretnega primera. Pri takem stališču, da naj bi vsakršna odsotnost na strani izdelovalca poročila bila nepomembna, ARSO napačno uporabi tudi določbo 104. člena ZUP. ARSO namreč kljub temu, da pravilno ugotovi dejansko stanje, da se je odsotnost, ki jo je upravljavec navajal v prošnji za podaljšanje roka, razlikovala od odsotnosti, ko jo je upravljavec uveljavljal v predlogu za vrnitev v prejšnje stanje, (šlo je namreč za odsotnost različnih oseb, pri čemer pa mora biti zagotovljena prisotnost vseh za izpolnitev pogoja po 20. členu Uredbe o vsebini) neutemeljeno zaključil, da gre za identično odsotnost, zaradi česar naj bi bil predlog za vrnitev v prejšnje stanje nedovoljen po drugem odstavku 104. člena ZUP. Drugi odstavek 104. člena ZUP določa predlog za vrnitev v prejšnje stanje kot nedovoljen zgolj, če se nanaša na tako okoliščino, ki jo je upravni organ že prej presodil za nezadostno. Tak pogoj pa v predmetni zadevi ni izpolnjen, saj se okoliščina za vrnitev v prejšnje stanje in okoliščina za podaljšanje roka nanašata na dvoje različnih odsotnosti (enkrat na odsotnost odgovorne osebe, drugič prekrivajočo odsotnost več oseb), zaradi česar ju ni mogoče šteti za identično okoliščino. Odločitev ARSO v 1. točki izpodbijane odločbe tako temelji tudi na zmotni uporabi materialnega predpisa po drugem odstavku 104. člena ZUP. ARSO je z izpodbijanim sklepom odločil, da se rok za dopolnitev vloge za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja, določen v Pozivu, ne podaljša, ker naj upravljavec za tako podaljšanje ne bi podal opravičljivega razloga. Po mnenju ARSO odsotnost odgovorne osebe izdelovalca poročila o vplivih na okolje ni zadostno, saj naj bi imel upravljavec dovolj dolg rok za pripravo poročila o vplivih na okolje. Tako stališče ARSO temelji na napačni uporabi tretjega odstavka 99. člena ZUP. Pri presoји ali za podaljšanje roka obstaja opravičljiv razlog mora upravni organ upoštevati subjektivne okoliščine na strani stranke in ali je

tako podaljšanje v interesu pravilnega vodenja postopka (tako tudi Jonika Marflak v Janez Breznik, Zakon o splošnem upravnem postopku (ZUP), s komentarjem, GV založba, Ljubljana 2001, str. 298). Take presoje ARSO v predmetnem postopku ni opravil. Pri presoji prošnje za podaljšanje roke je ARSO namreč popolnoma spregledal, daje izdelava poročila o vplivih na okolje težavna in zahteva posebno strokovno znanje, zaradi česar takega poročila ne more izdelati upravljavec sam, temveč le izredno omejen krog oseb. Tako ARSO ni upošteval subjektivne okoliščine na strani upravljavca (da poročila o vplivih na okolje ne more izdelati sam). Prav tako je ARSO v celoti spregledal, da je podaljšanje roka v interesu vodenja postopka. Ne le, da predmetni postopek traja že devet let, ARSO v teku tega dolgotrajnega postopka upravljavca ni nikoli pozval k izvedbi presoje vplivov na okolje in je bila izvedba presoje vplivov na okolje naložena šele s Sodbo Upravnega sodišča RS. Presoja vplivov na okolje je bila tako nujna, da ARSO (ne upravljavec!) odpravi pomanjkljivosti predhodnega postopka za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja. Da se presoja vplivov na okolje dejansko izvede, je tako bila v interesu pravilnega vodenja predmetnega postopka za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja in posledično je bilo v interesu pravilnega vodenja postopka tudi zadevno podaljšanje roka. Ker je ARSO ravnala v nasprotju z interesom pravilnega vodenja postopka, je odločitev, da se rok za dopolnitev vloge ne podaljša, v nasprotju s tretjim odstavkom 99. člena ZUP. V nadaljevanju pritožnik pojasnjuje, da je ARSO v 2. točki izreka izpodbijane odločbe zavrnil vlogo upravljavca za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja, ker naj ta v skladu s 66. členom ZUP ne bi vsebovala vseh predpisanih sestavin, da se lahko obravnava, in sicer elementov vloge za izdajo okoljevarstvenega soglasja, to sta projekt nameravanega posega in poročilo o vplivih na okolje. Projekt nameravanega posega in poročilo o vplivih na okolje, ki ju je predložil upravljavec, po stališču ARSO naj ne bi vsebovala vseh predpisanih sestavin, zaradi česar gre šteti, da ju upravljavec ni predložil in je njegova vloga za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja posledično nepopolna, zaradi česar naj bi jo bilo treba zavreči. Tako stališče ARSO ne zdrži materialnopravne presoje ter temelji na napačno ugotovljenem dejanskem stanju in kršitvah pravil postopka. Upravljavec v zvezi z odločitvijo ARSO v 2. točki izreka izpodbijane odločbe uvodoma poudarja, da je ta napačna že iz razloga, ker temelji na Pozivu, za katerega ARSO sploh ni imel ustrezne pravne podlage. Kot izhaja iz Poziva, je ARSO le-tega izdal na podlagi stališča, da pravno mnenje Upravnega sodišča RS iz Sodbe Upravnega sodišča (o tem, da mora ARSO v nadaljevanju postopka opraviti presajo vplivov na okolje) nadomešča zahtevo upravljavca za združitev postopka po 92. členu ZVO-1. Tako razumevanje ARSO je napačno. Stališče iz Sodbe Upravnega sodišča, da mora ARSO v nadaljevanju postopka opraviti presajo vplivov na okolje, pomeni le, da je Upravno sodišče RS zaključilo, da povečanje proizvodne kapacitete in zamenjava goriva predstavlja poseg, za katerega je treba opraviti presajo vplivov na okolje, nikjer iz Sodbe Upravnega sodišča pa ne izhaja, da le-ta nadomešča izrecno zahtevo upravljavca. V skladu z 10. odstavkom 74. člena ZVO-1 se vloga za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja lahko zavrže, če upravljavec za napravo, za katero zahteva okoljevarstveno dovoljenje, nima pravnomočnega okoljevarstvenega soglasja, kadar je to zahtevano, razen v primeru iz 92. člena tega zakona. Slednji v prvem odstavku določa, da se lahko v primeru, če je nameravani poseg, za katerega je treba opraviti presajo vplivov na okolje, hkrati tudi naprava, ki lahko povzroča onesnaževanje večjega obsega, na zahtevo investitorja presaja vplivov na okolje izvede v postopku za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja. Glede na opisani določbi bi moral ARSO v ponovljenem postopku upravljavcu dati možnost, da se izjavi o tem, kako naj se opravi presaja vplivov na okolje, se pravi ali naj se opravi v postopku izdaje okoljevarstvenega dovoljenja ali ne. Brez izrecne zahteve upravljavca, da naj se presoja opravi v postopku za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja, pa ARSO ni imel nikakršne pravne podlage za to, da od upravljavca zahteva predložitev projekta nameravanega posega in poročila o vplivih na okolje. Pravno mnenje Upravnega sodišča iz Sodbe Upravnega sodišča namreč nikakor ne more nadomestiti izrecne zahteve upravljavca po tem, da se presoja vplivov na okolje izvede v postopku za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja. Da bi pravno stališče Upravnega sodišča lahko nadomestilo zahtevo upravljavca po združitvi postopkov iz 92. člena ZVO-1, namreč ne izhaja niti iz določil ZVO-1 niti iz ZUS-1. Da pravno mnenje Upravnega sodišča iz Sodbe Upravnega sodišča ne more nadomestiti zahteve upravljavca po drugem odstavku 92. člena ZVO-1, potrjuje tudi 125.

točka Sodbe Upravnega sodišča, iz katere izhaja, da Upravno sodišče od ARSO izrecno zahteva le-to, da se v nadaljevanju postopek opravi v skladu z 71. in 73. členu ZVO-1 in celo še več, od ARSA izrecno zahteva, da presodi pravilnost elaborata vplivnega območja, kot je bil predložen v postopku. Dejstvo, da je Upravno sodišče od ARSO zahtevalo presojo pravilnosti elaborata vplivnega območja, pa onemogoča zaključek, da Sodba Upravnega sodišča RS nadomešča zahtevo upravljavca po 92. členu ZVO-1, saj iz četrtega odstavka 92. člena ZVO-1 izhaja, da se v primeru, ko upravljavec poda zahtevo, da se presoja vplivov na okolje izvede v postopku za izdajo okoljevarstvenega okolja, elaborat vplivnega območja nadomesti s poročilom o vplivih na okolje. ARSO je tako napačno uporabil materialno pravo, konkretno predpis po 92. členu ZVO-1, in bistveno kršil pravila postopka, zlasti pravico upravljavca do izjave v postopku. Ob odsotnosti izrecne zahteve upravljavca ARSO v ZVO-1 niti v drugem predpisu ali Sodbi Upravnega sodišča RS ni imel ustrezne pravne podlage za to, da v ponovljenem postopku upravljavca pozove k predložitvi poročila o vplivih na okolje. Šele po tem, ko bi upravljavec takšno izrecno zahtevo podal, bi ARSO lahko od upravljavca zahtevala predložitev poročila o vplivih na okolje. Posledično ARSO tudi ni imela nikakršne pravne podlage, da zaradi predloženih projektov nameravanega posega in poročila o vplivih na okolje zavrže vlogo za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja zaradi nepopolnosti vloge. Zavrženje vloge zaradi domnevno nepopolne dopolnitve vloge (kar sicer ne drži) je v predmetni zadevi tako preuranjeno, saj je podano brez izrecne zahteve upravljavca, da naj se presoja vplivov na okolje izvede v postopku izdaje okoljevarstvenega dovoljenja. Ker take izrecne zahteve ni bilo, ima vloga upravljavca za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja tudi vse sestavine, kot so predpisane v drugem odstavku 70. člena ZVO-1, in je zaradi domnevne ne-dopolnitve v določenem roku ni mogoče zavreči. Odločitev ARSO, da vlogo upravljavca za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja zavrže je tako materialnopravno zmotna in izdana ob kršitvi pravil upravnega postopka. Nadalje je odločitev ARSO v 2. točki izreka izpodbijane odločbe neutemeljena, ker temelji na domnevnih ne-opravljenih dopolnitvah s posameznimi elementi po Uredbi o vsebini, kijih ARSO od upravljavca v Pozivu sploh ni zahteval. Pri tem ne drži obrazložitev ARSO, da je bil upravljavec v Pozivu opozorjen, v skladu s katerimi predpisi mora biti napravljena dopolnitev, in bi moral že glede na Sodbo Upravnega sodišča RS vedeti, kako naj dopolni vlogo. Iz Sodbe Upravnega sodišča izhaja, daje Upravno sodišče ARSO naložilo le, da se postopek opravi v skladu z 71. in 73. členom ZVO-1, predpisov, na katere se sklicuje ARSO v svojem Pozivu (54. in 57. člen ZVO-1 in Uredba o vsebini) pa Sodba Upravnega sodišča RS ne navaja. Še več, od ARSO Upravno sodišče RS v okviru postopka po 71. in 73. členu ZVO-1 izrecno zahteva, da presodi pravilnost elaborata vplivnega območja, kot je bil predložen v postopku, se pravi preveri dokument, ki je v skladu s 6. točko prvega odstavka 54. člena ZVO-1 le ena izmed sestavin presoje vplivov na okolje, in opravi presojo vplivov na okolje. Taka zahteva kaže jasno na to, da Upravno sodišče od ARSO ni zahtevalo, da v konkretnem primeru opravi presojo vplivov na okolje v smislu 51. člena ZVO-1, se pravi v postopku, kot se izvede pri izdaji okoljevarstvenega soglasja, temveč je od njega konkretno zahtevalo le presojo elaborata in presojo vplivov na okolje, ki bi jo ARSO lahko opravil na že predloženi dokumentaciji; v teku predmetnega postopka je upravljavec namreč praktično predložil že vse podatke, ki se sicer zahtevajo za poročilo o vplivih na okolje. Zaključek ARSO, da bi moralo biti upravljavcu že iz Sodbe Upravnega sodišča ARSO jasno, da naj svojo vlogo dopolni tako, kot je to na koncu zahteval ARSO v izpodbijani odločbi, je tako očitno v nasprotju z besedilom navodila, ki ga Upravno sodišče RS postavi ARSO. Prav tako za tako zavrženje vloge, kot izhaja iz izpodbijane odločbe, Poziv ne daje podlage. V skladu s sodno prakso mora biti poziv jasen in razumljiv in pri tem ne zadošča le, da je jasen predpis, kije podlaga za tak poziv za dopolnitev (tako Upravno sodišče RS v sodbi opr. št. I U 743/2010, z dne 8. 3. 2011). Poziv za odpravo pomanjkljivosti vloge v smislu prvega odstavka 67. člena ZUP je namreč namenjen prav temu, da se stranki omogoči, če pozivu glede vsebine in roka sledi, da brez negativnih posledic zanjo sanira pomanjkljivosti vloge (drugi odstavek 67. člena, peti odstavek 68. člena ZUP), zaradi česar mora biti poziv jasen in določen (tako Upravno sodišče RS v sodbi opr. št. I U 743/2010, z dne 8. 3. 2011). To pa Poziv v predmetni zadevi ni bil, saj ne upošteva posebnosti naprave v predmetni zadevi, to je, da se za novo napravo šteje naprava, ki že obratuje, in posledično ne gre za nameravani poseg kot običajno v smislu presoje vplivov na okolje po 51. in sledečih ZVO-1, ter posebnosti,

daje bila v predmetnem postopku že predložena praktično vsa dokumentacija za presojo vplivov na okolje. ARSO bi tako v Pozivu moral jasno opredeliti, katere podatke še potrebuje, da lahko opravi presojo vplivov na okolje, predvsem pa bi moral sam dati upravljavcu izhodišče glede elaborata vplivnega območja, kot mu je to izrecno naložilo Upravno sodišče RS v Sodbi Upravnega sodišča. Izpodbijana odločba je tako izdana v nasprotju s 67. in 68. členom ZUP in temelji na napačni uporabi materialnopravnega predpisa po 51., 54. in 57. členu ZVO-1. Pritožnik glede odločitve o zavrženju vloge za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja zaradi domnevno neustreznega projekta nameravanega posega navaja, da je ta materialnopravno zmotna že iz razloga, ker ARSO sploh ni imel pravne podlage, da od upravljavca zahteva predložitev takega projekta. Iz Sodbe Upravnega sodišča namreč izhaja, da je Upravno sodišče ARSO naložilo le, da v nadaljnjem postopku opravi presojo vplivov na okolje. Slednja pa se v skladu s 54. členom ZVO-1 opravi na podlagi poročila o vplivih na okolje in ne na podlagi projekta nameravanega posega. Posledično projekt nameravanega posega sploh ne bi smel biti del Poziva in tako tudi ne more šteti za razlog za zavrženje. ARSO svojo odločitev za zavrženje vloge za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja utemelji z razlago, da projekt nameravanega posega, ki ga je predložil upravljavec ne šteje za projekt nameravanega posega v smislu 57. člena ZVO-1, ker nima vsebine, ki so sicer predpisane za projekt v primeru gradnje, najmanj vsebino glede tehničnega poročila oziroma tehničnih in tehnoloških značilnosti nameravanega posega. Taka razlaga ARSO prav tako nima pravne podlage v ZVO-1 niti drugem predpisu in je materialnopravno zmotna. Določba 57. člena ZVO-1 določa vsebino vloge za izdajo okoljevarstvenega soglasja, in sicer morata biti le tej priložena projekt nameravanega posega po 53. členu ZVO-1 in poročilo o vplivih na okolje. Projekt nameravanega posega je tako določen v 53. členu ZVO-1, ki pa nekoliko podrobneje določa le projekt nameravanega posega v primerih, ko poseg predstavlja gradnjo, podrobneje in za vse ostale primere ne-gradnje (med katere sodi tudi poseg v predmetni zadevi) pa določitev podrobnejše vsebine prepušča podzakonskemu aktu. Tak podzakonski akt pa do sedaj še ni bil sprejet. Tako se uporabljajo prehodne določbe, in sicer določba 194. člena ZVO-1, na katero se sklicuje tudi ARSO, ki pa prav tako ne določa podrobnejše vsebine projekta nameravanega posega za primere takih posegov, kot je naprava upravljavca v predmetni zadevi. Tudi 194. člen ZVO-1 določa le, da se za projekt nameravanega posega v primeru gradnje objektov šteje idejna zasnova ali projekt, ki je obdelan na višji ravni, skladno s predpisi o graditvi objektov. Ker v konkretnem primeru ne gre za gradnjo objektov, saj upravljavec že razpolaga z vsemi objekti in napravami, ki so potrebna za uporabo goriva petrolkoks in obratovanje s proizvodno zmogljivostjo 1250 ton cementnega klinkerja na dan, glede projekta nameravanega posega ni mogoče uporabiti določila 53. ali 194. člena ZVO-1. Zato je odločitev ARSO že iz tega razloga napačna, saj ARSO ni upošteval pravega dejanskega stanja, to je, da v konkretnem primeru ne gre za gradnjo, in je napačno uporabil materialni predpis, ki ga glede na okoliščine konkretnega primera ni mogoče uporabiti. Ob odsotnosti predpisa po tretjem odstavku 53. člena ZVO-1 (t. j. predpisa, ki bi podrobneje predpisal, kaj se šteje za projekt nameravanega posega in njegove sestavine), ni nikakršne podlage za to, da bi se za projekt nameravanega posega, kadar ne gre za gradnjo objektov, uporabljali predpisi o graditvi objektov. Tako ni nikakršne podlage za zaključek prvostopenjskega organa, »da bi moral projekt nameravanega posega smiselno vsebovati vsebine, ki so sicer predpisane za projekt v primeru, da gre za gradnjo, najmanj pa tehnično poročilo oziroma tehnične in tehnološke značilnosti (nameravanega) posega«. Navedena odločitev ARSO v izpodbijani odločbi je tako v nasprotju z določbami ZVO-1 in načelom zakonitosti, po katerem mora biti subjekt vnaprej seznanjen z obveznostmi, ki ga zavezujejo in mu te ne morejo biti naložene šele ex post z odločitvijo upravnega organa, s katero se negativno poseže v njegove pravice. Kolikor bi prvostopenjski organ menil, da bi moral projekt nameravanega posega v konkretnem primeru (ko ne gre za gradnjo) vsebovati idejno zasnovo po predpisih o graditvi objektov oz. najmanj tehnično poročilo oz. tehnične in tehnološke značilnosti (nameravanega) posega, bi moral to navesti v Pozivu, česar pa ni storil. V Pozivu je ARSO upravljavca pozval zgolj k predložitvi projekta nameravanega posega, pri čemer v pozivu ni nikakršnih navodil oz. zahtev glede vsebine takšnega projekta. ARSO je v svojem dopisu zgolj navedel »Zato vas, upoštevaajoč točko C.IV4 Priloge 1 Uredbe o posegih v okolje, za katere je treba izvesti presojo vplivov na okolje (Uradni list RS, št. 51/2014) in 57. člen ZVO-1

poziva, da predložitev vse obvezne sestavine vloge za izdajo okoljevarstvenega soglasja, ki bodo presojo vplivov na okolje omogočile: projekt nameravanega posega in poročilo o vplivih na okolje. Na podlagi določila 57. člena ZVO-1 mora namreč nosilec nameravanega posega za izdajo okoljevarstvenega soglasja zaprositi z vlogo, kateri mora priložiti projekt nameravanega posega ter poročilo o vplivih na okolje«. ter »Če v roku 180 dni od prejema tega poziva vloge ne boste dopolnili s projektom nameravanega posega in poročilom o vplivih na okolje, bo naslovni organ na podlagi desetega odstavka 74. člena ZVO-1 oziroma drugega odstavka 67. člena Zakona o splošnem, upravnem postopku (Uradni list RS, št. 24/06 - uradno prečiščeno besedilo, 105/06-ZUS-I, 126/07, 65/08, 8/10 in 82/13, v nadaljevanju ZUP) vašo vlogo za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja zavrgel.« Poziv ARSO torej glede vsebine nameravanega posega ni vseboval nobenih napotil oziroma navodil. Predvsem pa poziv ni vseboval nobenega sklica niti na določilo 53. člena ZVO-1 niti na 194. člen ZVO-1, kaj šele, da bi bilo v pozivu navedeno, da ARSO šteje, da bi moral projekt nameravanega posega v konkretnem primeru (ko ne gre za gradnjo objekta) vsebovati idejno zasnovo ali projekt, ki je obdelan na višji ravni skladno s predpisi o graditvi objektov ali tehnično poročilo glede nameravanega posega. Iz tega jasno izhaja, da upravljavec s Pozivom ni bil natančno pozvan, kako mora svojo vlogo dopolniti. V kolikor bi ARSO želel, da upravljavec dopolni svojo vlogo s projektom nameravanega posega, narejeno po predpisih, ki veljajo za poseg, kije gradnja (kar poseg v predmetni zadevi ni!), bi moral to v Pozivu jasno navesti. V skladu s sodno prakso mora biti namreč Poziv jasen in razumljiv oziroma mora biti v pozivu natančno pojasnjeno, v čem je vloga nepopolna oziroma, kaj je treba storiti, da bo zadostila pogoju dejanske popolnosti, kako je treba vlogo dopolniti (tako Upravno sodišče v sodbi opr. št. II U 267/2014, z dne 3. 12. 2014, in sodbi opr. št. I U 743/2010, z dne 8. 3. 2011). Odločitev ARSO, da zavrne vlogo zaradi domnevne nepopolnosti projekta nameravanega posega, je tako v nasprotju z načelom zakonitosti in pravico stranke do izjave v postopku ter temelji na določbah ZVO-1, ki jih v konkretnem primeru ni mogoče uporabiti. Da bi bilo v okviru projekta nameravanega posega treba predložiti idejni projekt, nadalje ne izhaja niti iz zakonskih aktov na ravni EU. Tako je že 5. člen Direktive Sveta z dne 27. junija 1985 o presoji vplivov nekaterih javnih in zasebnih projektov na okolje (85/337/EGS), (O. J. L 175, 05/07/1985 P. 0040 - 0048) zahteval le predložitev idejnega projekta. 5. člen direktive zahteva predložitev tam navedenih informacij, ne pa idejnega projekta, ki sploh ne zagotavlja informacij, kijih določa 5. člen navedene direktive. Nadalje je bila navedena Direktiva 85/337/EGS spremenjena z Direktivo 2014/52/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. aprila 2014 o spremembi Direktive 2011/92/EU o presoji vplivov nekaterih javnih in zasebnih projektov na okolje (O. J. L 124, 25/4/2014 P. 1), ki projekta nameravanega posega sploh ne določa več, temveč ga združuje kar s poročilom o vplivih na okolje. Stališče ARSO, da bi moral projekt nameravanega posega v predmetni zadevi vsebovati zasnovo ali projekt, ki je obdelan na višji ravni v skladu s predpisi o graditvi objektov tako nima podlage niti v predpisih na ravni EU oziroma je z njimi celo v nasprotju. Za primere posegov, ki niso gradnja, je edina smernica upravljavcu, kaj mora vsebovati projekt nameravanega posega, določena v 52. členu ZVO-1, ki določa, da mora nosilec posega v primerih, če ne gre za gradnjo predložiti podatke o njegovi namembnosti in bistvenih značilnostih, ter navodila naslovnega organa, objavljena na njegovi spletni strani (»Opis postopka pridobitve okoljevarstvenega soglasja« in »Vprašanja in odgovori«), ki prav tako določajo, da v primeru, ko poseg ni gradnja, projekt nameravanega posega vsebuje le navedbo bistvenih značilnosti posega. Takim smernicam pa je upravljavec s predloženim projektom nameravanega posega tudi zadostil. ARSO bi moral tako pri presoji projekta nameravanega posega, ki ga je predložil upravljavec, upoštevati določbo 52. člena ZVO-1 in svoje lastne smernice pa tega ni storil, temveč je brez prehodne natančnejše opredelitve v Pozivu in brez pravne podlage upravljavcu neutemeljeno naložil dodatne zahteve. Odločitev ARSO je tako popolnoma arbitrarna in materialnopravno napačna. Posledično pa je ob odsotnosti vsakršnih navodil upravnega organa v Pozivu glede sestavin projekta nameravanega posega in predpisa, ki bi urejal vsebino oz. sestavine projekta nameravanega posega, zavrženje vloge za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja brez predhodnega poziva k dopolnitvi projekta nezakonito in nedopustno. Da uporaba 53. člena in 194. člena ZVO-1 ni ustrezna nadalje potrjuje tudi pravna teorija. Po mnenju slednje rešitev 53. člena ZVO-1 v povezavi z določbo 194. člena ZVO-1 ni ustrezna, saj upravnim organom dopušča »na široko

odprta vrata za njihovo birokratsko arbitriranje»⁷. V primeru take rešitve se po mnenju pravne teorije v vsakem konkretnem primeru lahko vsak upravni delavec posebej odloča, kaj je po njegovem mnenju poleg idejne zasnove še treba predložiti, da bo štel, daje pridobil zadostne podatke za presojo vplivov na okolje, zaradi česar so investitorji tako deležni pravne negotovosti in dobrohotnosti ali pa tudi nedobrohotnosti posameznega uradnika. S stališča pravne varnosti je tako pomembno, da investitor še pred začetkom načrtovanja posega ve, kakšne so omejitve na določenem območju in taka omejitev bi torej morala biti določena v splošnem pravnem aktu konkretno za konkretno območje. S stališča pravne varnosti vseh investitorjev bi bilo zelo koristno, če bi bilo varovanje pravno predvidljivo, ne pa osredotočeno na postopke in dovoljenja. Do takega arbitriranja je očitno prišlo tudi v predmetni zadevi. Kljub temu, da v predmetni zadevi ne gre za gradnjo, ARSO upravljavcu ni vnaprej jasno in razumljivo pojasnil, katere informacije naj predloži, temveč je to storil naknadno, ko je že odločil, da podatki, ki jih je predložil upravljavec, ne ustrezajo. Tudi ARSO je tako povsem samovoljno odločil, kaj šteje za zadostne podatke, ne da bi o tem prej obvestil upravljavca. Svojo odločitev pa je celo sprotno spreminjal. Tako v Pozivu izhaja iz izhodišča, da mora upravljavec predložiti dokumente, ki bodo omogočali presojo vplivov na okolje, kot to določa Sodba Upravnega sodišča, v izpodbijani odločbi pa zaključí, da bi morala ta presoja vključevati tudi presojo sprejemljivosti. Upravljavec tako pred samo dopolnitvijo vloge nikakor ni mogel vedeti, kakšna obravnava ga čaka, katerim vsem omejitvam mora zadostiti in je bil povsem očitno deležen nedobrohotnosti in arbitrarnega odločanja prvostopenjskega organa. Odločitev v izpodbijani odločbi je tako v nasprotju tudi z načelom pravne varnosti in nepristranskega odločanja. V zvezi s projektom nameravanega posega ne drži nadalje tudi očitok, da s strani upravljavca predloženi projekt nima žiga in navedbe ter podpisa odgovorne osebe in/ali izdelovalcev projekta. Tudi tak očitok namreč nima pravne podlage. Za projekt nameravanega posega, ki ni gradnja, namreč niti ZVO-1 niti noben drug predpis ne določa (tako kot je to v primeru poročila o vplivih okolja izrecno predpisano v 20. členu Uredbe o vsebini), da bi moral biti projekt nameravanega posega potrjen z žigom izdelovalca poročila in s podpisom odgovorne osebe. ARSO tako na projekt nameravanega posega neutemeljeno širi materialni predpis iz 20. člena Uredbe o vsebini, ki se izrecno nanaša le na poročilo o vplivih na okolje. Tako širjenje pa je materialnopravno zmotno. Nadalje očitok ARSO, da predloženi projekt nameravanega posega nima žiga in navedbe ter podpisa odgovorne osebe in/ali izdelovalcev projekta, temelji tudi na nepopolno ugotovljenem dejanskem stanju. ARSO namreč spregleda, daje bila priloga in tako sestavni del projekta nameravanega posega poročilo o vplivih na okolje, kije bilo na koncu tako žigosano kot podpisano s strani izdelovalcev, tudi sicer pa je bil projekt nameravanega posega del podpisane in žigosane vloge upravljavca. Očitok ARSO, da projekt ni bil opremljen z žigom in podpisom je tako zmoten in očitno želi s takimi »formalističnimi« očitki ARSO le doseči cilj, da se presoja vplivov na okolje ne opravi, devet let trajajoči postopek pa »na hiter način« reši. Kot drug razlog za svojo odločitev za zavrženje vloge za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja ARSO navaja, da naj poročilo o vplivih na okolje, ki gaje predložil upravljavec, nima predpisane vsebine v skladu s 54. členom ZVO-1 in Uredbe o vsebini, zaradi česar naj vloga upravljavca za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja ne bi imela vseh predpisanih vsebin. Daje vloga upravljavca popolna, je upravljavec že pojasnil zgoraj (zlasti točka 4.1.), v nadaljevanju pa se opredeljuje še do posameznih pomanjkljivosti, ki jih ARSO v izpodbijani odločbi očita poročilu o vplivih na okolje, ki ga je predložil upravljavec, z dne 22. 5. 2015 (v nadaljevanju »poročilo«). ARSO v izpodbijani odločbi navaja, da poročilo ni izdelano skladno s prvim odstavkom 3. člena Uredbe o vsebini, ker domnevno ne obravnava možnih vplivov posega na okolje v samostojnem poglavju. V poročilu so možni vplivi posega na okolje obravnavani v poglavju o obstoječem stanju okolja. Uredba o vsebini v prvem odstavku 3. člena določa naslednje: »Poročilo mora biti sestavljeno tako, da v zaporedju po poglavjih vsebuje podatke o: 1. nosilcu posega in predloženem poročilu, 2. vrsti in značilnostih posega, kije predmet presoje vplivov na okolje, 3. glavnih alternativnih rešitvah, ki so bile v zvezi s posegom proučene, in razlogih za izbor predložene rešitve, 4. obstoječem stanju okolja, v katerega se poseg umešča, oziroma delih okolja, na katere bi poseg lahko pomembno vplival, 5. možnih vplivih posega na okolje oziroma njegove dele in zdravje ljudi ter možnih učinkih teh vplivov glede obremenitve okolja, 6. ukrepih za preprečitev, zmanjšanje ali odpravo negativnih vplivov posega in možnih negativnih učinkov na

okolje in zdravje ljudi ter glavnih alternativah, ki so bile glede teh ukrepov proučene, in 7. določitvi območja, na katerem poseg povzroča obremenitve okolja, ki lahko vplivajo na zdravje in premoženje ljudi.« Poročilo vsebuje oddelek 5, ki opredeljuje obstoječe stanje okolja. Ob tem navedeni oddelek vsebuje pododdelek 5.4., ki opisuje možne vplive posegov na okolje. Kljub temu torej, da poročilo vsebuje dva vsebinsko ločena dela (eden, ki se tiče obstoječega stanja okolja in drugi, ki se tiče vplivov posegov na okolje), ARSO zaključuje, da bi vseeno morali biti možni vplivi posegov na okolje opredeljeni v posebnem poglavju in ne v podpoglavju, kar pa upošteva dejstvo, da poročilo materialno izpolnjuje zahteve uredbe (čeprav resda v ločenih poglavjih) ni moč šteti za utemeljeno. Nadalje je potrebno izpostaviti, da so tudi sicer vsi podatki, ki jih zahteva Uredba o vsebini v prvem odstavku 3. člena vsebovani v poročilu, in sicer: podatki o nosilcu posega in predloženem poročilu v Točki 2 poročila; podatki o vrsti in značilnostih posega, ki je predmet presoje vplivov na okolje v Točki 3; podatki o glavnih alternativnih rešitvah, ki so bile v zvezi s posegom proučene, in razlogih za izbor predložene rešitve v Točki 4; podatki o možnih vplivih posega na okolje oziroma njegove dele in zdravje ljudi ter možnih učinkih teh vplivov glede obremenitve okolja v Točkah 5.2, 5.3, 5.4; podatki o ukrepih za preprečitev, zmanjšanje ali odpravo negativnih vplivov posega in možnih negativnih učinkov na okolje in zdravje ljudi ter glavnih alternativah, ki so bile glede teh ukrepov proučene v Točki 6, ter podatki o določitvi območja, na katerem poseg povzroča obremenitve okolja, ki lahko vplivajo na zdravje in premoženje ljudi v Točki 7. Glede navedenega očitka je potrebno reči tudi, da v konkretnem primeru poseg ne pomeni gradnje. V konkretnem primeru namreč ne gre za nikakršno dodatno gradnjo ali rekonstrukcijo, saj upravljavec razpolaga z vso opremo za proizvodnjo s kapaciteto 1250 ton cementnega klinkerja na dan in za uporabo goriva petrolkoks. Upravljavec je namreč ob vednosti in skladno z veljavnimi in pravnomočnimi upravnimi odločbami že do sedaj uporabljal gorivo petrol koks, prav tako je razpolagal z vso potrebno opremo za proizvodno kapaciteto 1.250 ton cementnega klinkerja na dan. Upravljavec je namreč ob vednosti ARSO in skladno tudi z njegovimi pravnomočnimi upravnimi odločbami kot tudi ob vednosti vseh relevantnih inšpekcijskih služb od leta 2003 uporabljal petrol koks (o čemer je upravnim organom redno poročal), prav tako pa je posloval s proizvodno zmogljivostjo vsaj 1.250 ton/dan. Domnevni poseg v konkretnem primeru je torej zgolj fiktivne narave in pomeni fiktivno povečanje kapacitete in spremembo goriva, kar pa je uveljavljeno od leta 2003 (petrolkoks), proizvodna zmogljivost 1.250 ton/dan pa je obstajala že pred letom 2000. Upravljavec je obratoval po začetku postopka vpeljave t.i. direktiva IPPC kot je bilo določeno z vlogo leta 2006 oz. glede na izdana okoljevarstvena dovoljenja. V konkretnem primeru tako nameravani poseg ne spreminja obratovanja ali kakorkoli drugače posega v okolje kot pred 8 ali 10 leti, zato so vplivi na okolje isti, kot so bili predmet dokazovanja tekom postopka za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja vse od 30. 10. 2006 dalje. ARSO nadalje očita, da poročilo ne vsebuje sklepnega dela poročila v smislu 3/3. člena Uredbe o vsebini in obvezne vsebine sklepnega dela poročila po 18. členu Uredbe. Uredba o vsebini v 3/3. določa naslednje: »Poročilo mora vsebovati tudi sklepni del, v katerem se navedejo: - viri podatkov in informacij, uporabljenih za pripravo poročila, - grafični prikaz obstoječega stanja okolja na območju posega.« ter v 18. členu naslednje: »Sklepni del poročila vsebuje: - vire podatkov in informacij, ki so bili uporabljeni za pripravo poročila, -ocena razpoložljivosti, kakovosti, časovne ažurnosti in popolnosti podatkov, -opozorilo na možne pomanjkljivosti poročila ali kakršne koli tehnične ali druge težave pri njegovi pripravi, ki bi lahko vplivale na presojo vplivov posega na okolje.« Glede slednjega je potrebno izpostaviti, da poročilo vsekakor vsebuje in identificira vire podatkov in informacij, in sicer v poglavju literatura, ter v citatih na vsaki strani, podaja grafični prikaz cementne proizvodnje, ter v točki 2.1. podaja oceno razpoložljivosti, kakovosti, časovne ažurnosti in popolnosti podatkov, kot tudi v Točki 1.3. opozorilo na možne pomanjkljivosti poročila ali kakršne koli tehnične ali druge težave pri njegovi pripravi, ki bi lahko vplivale na presojo vplivov posega na okolje. Grafični prikaz obstoječega stanja okolja na območju posega poročilo resda ne vsebuje, vendar pa bi ga ARSO lahko pridobil tudi sam, saj razpolaga z vso potrebno dokumentacijo, ki mu je bila predložena že v skoraj devet let trajajočem postopku in je tako tudi brez tega vloga nedvomno sposobna za obravnavanje. Nadalje ARSO ponovno očita poročilu, da le-ta ni v skladu s 4. členom Uredbe, ker ne vsebuje podatkov, ki jih zahteva prvi odstavek taistega člena v pravem poglavju, ter poročilo naj ne bi vsebovalo vseh podatkov o

vsebin, in sicer o nazivu posega, ki je predmet poročila in njegovem namenu. 4. člen Uredbe določa naslednje: Poročilo mora v poglavju, ki se nanaša na nosilca posega ter na predloženo poročilo, vsebovati zlasti podatke o: nazivu posega, kije predmet poročila, in njegovem namenu, nosilcu posega (ime in priimek ter naslov ali firma in sedež), osebi, ki je pri nosilcu posega odgovorna za izvedbo posega (ime in priimek ter naslov osebe), osebi, ki je izdelala poročilo (ime in priimek ter naslov ali firma in sedež), in osebah, ki so sodelovale pri izdelavi poročila ali njegovih delov ter njihovi strokovni usposobljenosti (ime in priimek ter naslov ali firma in sedež ter strokovni naziv in izobrazba). Upošteva je navedeno je potrebno izpostaviti, da so zadevni podatki, ki jih zahteva 4. člen Uredbe vsekakor vsebovani v poročilu, in sicer: o nazivu posega, ki je predmet poročila, in njegovem namenu v točki 2.1.; o nosilcu posega (ime in priimek ter naslov ali firma in sedež) v točki 2.2.; o osebi, ki je pri nosilcu posega odgovorna za izvedbo posega (ime in priimek ter naslov osebe), za naslovom projektne naloge; ter o osebi, ki je izdelala poročilo (ime in priimek ter naslov ali firma in sedež), ter osebah, ki so sodelovale pri izdelavi poročila ali njegovih delov prav tako za naslovom projektne naloge. Sicer pa gre izpostaviti tudi, da 4. člen Uredbe podatke ne našteva v taksativni obliki, ampak gre za zgolj primeroma naštete podatke, ki jih poročilo lahko a ne nujno vsebuje, ter da torej niso vsi podatki obvezni, ampak je moč vključiti tudi druge. ARSO v nadaljevanju očita, da je poročilo v neskladju s 5. členom Uredbe, ker da ne vsebuje podatkov o lokaciji posega, obsegu posega v zvezi s spremembami vrste goriv, podatkov glede količin materialov, ki se uporabljajo za proizvodnjo cementa ter izvor teh materialov, o porabi naravnih virov pri proizvodnji cementa na letni ravni, ter da so podatki o vrsti in količini emisije snovi v vodo ter podatki glede tveganj, povezanih z varstvom pred okoljskimi in drugimi nesrečami v napačnem poglavju. Uredba o vsebini v 5. členu določa naslednje: Poročilo mora v poglavju, ki se nanaša na vrsto in značilnosti posega, vsebovati opis: 1. lokacije, velikosti, zmogljivosti ali obsega posega ter drugih njegovih prostorskih in gradbenih značilnosti, zlasti: - zahtev v zvezi z rabo prostora oziroma zemljišč zaradi posega, - zahtev v zvezi z infastruktarno opremljenostjo in prometnimi povezavami na območju zaradi posega, - drugih aktivnosti, ki bodo predvidoma posledica posega, - obstoječih posegov na območju ter o eventualni povezavi nameravanega posega z njimi, - aktivnosti, povezanih z odstranitvijo oziroma prenehanjem posega ali vzpostavitvijo prejšnjega stanja po ukinitvi posega, če je to potrebno; 2. lastnosti posega, zlasti opis: tehničnih in tehnoloških značilnosti ter najpomembnejših naprav in tehnologij, zlasti z vidika najboljših razpoložljivih tehnik, - glavnih proizvodnih procesov in aktivnosti ali načina uporabe, - vrst in količin materialov, ki se uporabljajo, načina porabe surovin ali izdelkov, ki se uporabljajo, ter njihovega izvora, - vrste in količine potrebne energije, - vrst in količine izdelkov ter osnovnih značilnosti njihovega življenjskega ciklusa (od izvora do ponora); 3. okoljskih značilnosti posega, zlasti opis: - rabe oziroma porabe naravnih virov, - vrst in količin nastalih stranskih proizvodov ter odpadkov in načina ravnanja z njimi, - vrst in količin emisije snovi in energije v vodo, zrak in tla, vključno s hrupom, vibracijami, sevanjem ter svetlobnim in toplotnim onesnaževanjem, - tveganj, povezanih z varstvom pred okoljskimi in drugimi nesrečami. V nasprotju s tem kar navaja ARSO, Poročilo vsebuje podatke, kot jih zahteva prva točka prvega odstavka 5. člena Uredbe, in sicer v: Točki 3.1. (o lokaciji, velikosti zmogljivosti ter drugih prostorskih in gradbenih lastnostih), Točki 3.1.1. (v zvezi z rabo prostora oziroma zemljišč zaradi posega), Točki 3.1.2. (v zvezi z infrastrukturno opremljenostjo in prometnimi povezavami na območju zaradi posega,), Točki 3.1.3. (v zvezi z drugimi aktivnostmi, ki bodo predvidoma posledica posega), Točki 3.1.4. (v zvezi z obstoječimi posegi na območju ter o eventualni povezavi nameravanega posega z njimi), Točki 3.1.5. (o aktivnostih, povezanih z odstranitvijo oziroma prenehanjem posega ali vzpostavitvijo prejšnjega stanja po ukinitvi posega, če je to potrebno). Poročilo vsebuje tudi podatke, kot jih zahteva druga točka prvega odstavka 5. člena Uredbe, in sicer v: Točki 3.2.1. (o tehničnih in tehnoloških značilnosti ter najpomembnejših naprav in tehnologij, zlasti z vidika najboljših razpoložljivih tehnik), 3.2.2., (o glavnih proizvodnih procesih in aktivnostih ali načinu uporabe), 3.2.3., (o vrsti in količini materialov, ki se uporabljajo, načina porabe surovin ali izdelkov, ki se uporabljajo, ter njihovega izvora,) 3.2.4., (o vrstah in količini potrebne energije) 3.2.5. (o vrstah in količini izdelkov ter osnovnih značilnosti njihovega življenjskega ciklusa). Nazadnje, poročilo vsebuje prav tako podatke, kot jih zahteva tretja točka prvega odstavka 5. člena Uredbe, in sicer: Točkah 3.3.1. in 3.3.2. (o vrstah in

količinah nastalih stranskih proizvodov ter odpadkov in načina ravnanja z njimi), Točki 3.3.3. (o vrstah in količini emisije snovi in energije v vodo, zrak in tla, vključno s hrupom, vibracijami, sevanjem ter svetlobnim in toplotnim onesnaževanjem), in Točki 5.1.13. (o tveganjih, povezanih z varstvom pred okoljskimi in drugimi nesrečami). Upošteva je navedeno, je potrebno ponovno izpostaviti, da 5. člen Uredbe ne vsebuje taksativno določenih podatkov, ki bi - morali - biti vključeni v poročilo, ampak prav nasprotno zgolj primeroma našteva podatke, ki se - lahko - vključijo vanj. Tako, da pomanjkanje nekaterih ali pa dodajanje novih podatkov vsekakor ne pomeni kršitve zadevnega člena, kot to sicer navaja ARSO. ARSO očita, da poročilo ne vsebuje informacij o alternativnih rešitvah, ter obrazložitve, zakaj sprememba vrste goriva v primerjavi z drugimi možnimi alternativami v smislu 6. člena Uredbe. 6. člen Uredbe določa naslednje: (1) Poročilo mora v poglavju, ki se nanaša na alternativne rešitve v zvezi s posegom predstaviti glavne alternative, ki so bile pred izbiro glavnih rešitev proučene, zlasti glede umestitve posega v okolje in glede izbranih gradbenih, tehničnih in tehnoloških rešitev s poudarkom na okoljskih značilnostih posega. (2) Navesti je treba tudi glavne razloge, zaradi katerih so bile v zvezi z posegom izbrane predložene rešitve in ne druge možne ali dostopne alternative, predvsem z vidika vplivov takšnih alternativnih rešitev na okolje. V nasprotju z navedbami ARSO, poročilo vsekakor vsebuje pregleden, visoko strokoven opis alternativnih rešitev, ter podatke vezane nanje v skladu s 6. členom Uredbe, in sicer v Točki 4.1., ter 4.2. poročila. ARSO v nadaljevanju očita, da poročilo ni skladu s 7. členom Uredbe, ker da manjkajo sledeči podatki: opis meteoroloških, hidroloških, geoloških, pedoloških in bioloških lastnosti območja, opis kakovosti in značilnosti tal; in opis obremenjenosti območja zaradi onesnaženosti zraka, voda, tal in zaradi odpadkov. 7. člen Uredbe, prvi odstavek, prva alineja točke 1 določa naslednje: (1) Poročilo mora v poglavju, ki se nanaša na obstoječe stanje okolja, v katerega se poseg umešča, oziroma o delih okolja, na katere bi poseg lahko pomembno vplival, obsegati: 1. opis osnovnih značilnosti lokacije posega, zlasti: - opis meteoroloških, hidroloških, geoloških, pedoloških in bioloških lastnosti območja. 7. člen Uredbe, prvi odstavek, druga, šesta, sedma alineja točke 4; (4) opis obstoječega stanja in kakovosti okolja ter njegovih delov, zlasti podatke o: - kakovosti in značilnostih tal, - obremenjenosti območja zaradi onesnaženosti zraka, voda, tal in zaradi odpadkov, - obremenjenosti območja zaradi hrupa, vonjav, vibracij, sevanja, svetlobnega ali toplotnega onesnaževanja. Poročilo vsebuje podatke vezane na zahteve 7. člena Uredbe v oddelku 5.1., in sicer: Točki 5.1.1. (opis meteoroloških, hidroloških, geoloških, pedoloških in bioloških lastnosti območja) in (o kakovosti in značilnostih tal); Točkah 5.1.7. in 5.1.16. (o obremenjenosti območja zaradi onesnaženosti zraka, voda, tal in zaradi odpadkov); Točkah 5.1.9, 5.1.10, 5.1.11, 5.1.12 (o obremenjenosti območja zaradi hrupa, vonjav, vibracij in ostalega onesnaževanja, vključujoč vonja, vibracij). Kot je bilo izpostavljeno zgoraj, tudi 7. člen Uredbe ne našteva podatkov taksativno, ampak zgolj primeroma, torej našteva podatke, ki se lahko vključijo vanj, a niso vseobsežni. Tako, da pomanjkanje nekaterih ali pa dodajanje novih ne predstavlja kršitve zadevnega člena, kot to navaja ARSO. Poročilo po mnenju ARSO nadalje naj ne bi bilo v skladu z 10. členom Uredbe, in sicer v smislu druge, ter četrte do desete alineje prvega odstavka 10. člena Uredbe. 10. člen Uredbe, prvi odstavek določa naslednje: (1) Določitev možnih vplivov posega se nanaša predvsem na: spremembe naravnih in drugih pogojev življenja in bivanja na območju, rabo, uporabo ali izkoriščanje obnovljivih in neobnovljivih naravnih dobrin, spremembe, ki vplivajo na naravno ravnotežje in ekosisteme, pogoje bivanja prosto živečih rastlinskih in živalskih vrst ter njihove habitate, emisije snovi in tla, emisije snovi in toplote v površinske in podzemne vode, emisije plinastih, tekočih in trdnih snovi v zrak, vključno z vonjavami, emisije hrupa, ioniziranega ali elektromagnetnega sevanja, svetlobno onesnaževanje, nastajanje odpadkov in ravnanje z njimi, uporabo nevarnih snovi in s tem povezana tveganja, možnosti nastanka okoljskih in drugih nesreč, povzročanje vibracij in drugih vplivov na seizmološke in geofizikalne pojave, spremembe, ki vplivajo na kulturno dediščino, in spremembe, ki vplivajo na kakovost in prepoznavnost krajine. Poročilo vsebuje opis izhodišč za presojo vplivov na okolje v oddelku 1, podatke o emisijah in spremembah v dodani ter obstoječi onesnaženosti pa poročilo navaja vseskozi njegovo vsebino. Poročilo vsebuje visoko strokovne opise in mestoma resda ne navaja vseh podatkov, vendar pa kot rečeno ti podatki tudi sicer niso obvezno zahtevani po Uredbi, saj gre zgolj za primeroma našteje podatke po zgoraj navedenih določbah, ki jih poročilo torej lahko, a ne nujno, vsebuje.

Poročilo relevantne podatke o emisijah vsebuje predvsem v poglavju 3.3.1., Točki 5. (obstoječe stanje okolja), in Točki 1.3. (opozorila o celovitosti poročila o vplivih na okolje). Dodatno gre izpostaviti, da so možni vplivi po posegu in pred posegom isti, saj velja isti režim obratovanja in ni nikakršnih sprememb v obratovanju. Upravljavec je namreč že do sedaj več kot 10 let uporabljal tako gorivo petrolkoks kot tudi obratoval s proizvodno kapaciteto 1.250 ton cementnega klinkerja dnevno. Podatki, na katere se poročilo nanaša, so bili vzeti kot izhodiščni podatki iz leta 2013, ko je obratovala tovarna pod identičnimi pogoji, za katere seje tudi novo poročilo izdelalo. ARSO nadalje očita, da je poročilo v nasprotju z 12. členom Uredbe o vsebini, ker da naj ne bi vseboval podatkov v smislu 12. člena Uredbe, t.j. glede ovrednotenja sprememb v celotni in skupni obremenitvi okolja, ter njihovih posledic. Prvi odstavek 12. člena Uredbe določa naslednje: »V delu poročila, ki se nanaša na oceno vplivov posega na okolje, je treba posebej ovrednotiti spremembe v celotni in skupni obremenitvi okolja in oceniti, ali in kako bo pričakovana dodatna obremenitev okolja, kije posledica vplivov posega, spremenila obstoječo obremenitev okolja.« Poročilo zadevne informacije v skladu z 12. členom Uredbe vsebuje v Točkah 5., 5.2., 5.3., ter 5.4. ARSO tudi očita, da poročilo domnevno ne vsebuje ostalih podatkov v smislu 13. člena Uredbe, in sicer opisa izhodišč in metod ocenjevanja vplivov posega, njihovih učinkov in pričakovanih sprememb v obremenitvi okolja, vključno z oceno prednosti in pomanjkljivosti izbranih metod ter navedbo razlogov za njihov izbor. 13. člen Uredbe določa naslednje: »Izhodišča in metode ocenjevanja vplivov posega, njihovih učinkov in pričakovanih sprememb v obremenitvi okolja je treba v poročilu navesti in opisati, tako da je možno preverjanje njihove ustreznosti. Oceniti je treba prednosti in pomanjkljivosti izbranih metod in navesti razloge za njihov izbor ter informacije o tem, ali so že bile uporabljene v drugih primerih« Poročilo zadevne informacije v skladu s 13. členom Uredbe prav nasprotno vsebuje v Točki 5. ARSO poleg vsega že navedenega očita tudi, da poročilo ne vsebuje predstavitev glavnih alternativ glede drugih ukrepov, ki so bili proučeni pred izbiro ukrepov predlaganih v poročilu, ter navedbe razlogov za izbor konkretnih rešitev, kar domnevno predstavlja kršitev 14. člena Uredbe. 14. člen Uredbe, tretji odstavek določa naslednje: (3) V tem delu poročila [o.p. poglavje, ki se nanaša na ukrepe za preprečitev, zmanjšanje ali odpravo negativnih vplivov posega na okolje] je treba predstaviti tudi glavne alternative glede drugih možnih ukrepov, ki so bile proučene pred izbiro ukrepov iz prejšnjih odstavkov tega člena, ter razloge za izbor predloženih rešitev, zlasti z vidika značilnosti okolja, v katerega se poseg umešča. Glede navedenega očitka ARSO je potrebno reči, da sprememb na sami napravi/objektu oziroma drugih posegov v okolje ni, saj je bilo obratovanje v času pridobivanja okoljevarstvenega dovoljenja izvajano pod istimi pogoji, kot se jih izkazuje sedaj s poročilom, kar pomeni da alternativnih rešitev ni. Informacije v skladu s 13. členom Uredbe, ki se nanašajo na glavne alternativne rešitve, ki so bile proučene, poročilo vsebuje v Točki 6. ARSO nadalje zatrjuje, da je poročilo v neskladju s 15. členom Uredbe, ker da nima nedvoumno navedeno, katera zemljišča obsega območje vpliva v času obratovanja. 15. člen Uredbe določa naslednje: (1) V poročilu je treba v poglavju, ki se nanaša na določitev območja, na katerem poseg povzroča obremenitve okolja, ki lahko vplivajo na zdravje in premoženje ljudi, določiti območje tako, da se upošteva pričakovana obremenitev okolja kot posledica vplivov posega na okolje, zlasti zaradi: emisije snovi v zrak, vključno z vonjavami, emisije snovi v vode, nastajanja odpadkov in ravnanja z njimi, uporabe nevarnih snovi in z njo povezanih tveganj, obremenjevanja okolja s hrupom ali vibracijami, obremenjevanja okolja z elektromagnetnim ali ioniziranim sevanjem ali svetlobnega onesnaževanja okolja. Poročilo identificira vplivno območje v oddelku 7 poročila upošteva tip onesnaženja in pričakovano obremenitev okolja. Vplivno območje je bilo določeno tako z elaboratom o določitvi vplivnega območja kot tudi s študijo o dodatni in obstoječi obremenitvi na pogoje, za katere so bile vloge oddane že leta 2006 in tekom postopka in zahtev ARSO zaradi spremenjene zakonodaje tudi dopolnjene. V Točki 6 poročila so opisani vrsta in značilnosti posega, kije predmet presoje vplivov na okolje. ARSO očita poročilu tudi, da le-ta naj ne bi upošteval mnenja izvedencev dr. Jožeta Rakovca (z dne 19.10.2012) in dr. Ivana Eržena (z dne 15.10.2012 in dopolnitev z dne 14.11.2012), kljub temu, daje bil upravljavec na to opozorjen. Tozadevni očitek ARSO prav tako ne drži, namreč poročilo upošteva obe mnenji, in sicer izrecno pri definiranju vplivnega območja v točki 7.1.1. in nadalje v točki 5.1.7. na strani 83. ARSO v nadaljevanju očita, da poročilo krši tudi 17. člen Uredbe, saj naj ne bi vseboval

podatkov o alternativnih rešitvah in razlogih za izbor predložene rešitve; podatkov o obstoječem stanju okolja v katerega se poseg umešča in njegovih delov; o ukrepih za preprečitev, zmanjšanje ali odpravo negativnih vplivov posega na okolje in zdravje ljudi ter glavnih alternativnih možnosti, ki so bile glede ukrepov preučene, in poenostavljene grafične predstavitve prostorskih značilnosti posega in njegove umeščenosti v okolje. 17. člen Uredbe, prvi odstavek, tretja, četrta, šesta alineja določa naslednje: (1) Posebni del poročila je povzetek vsebine poročila, kije razumljiv širši javnosti. Povzetek mora na preprost način predstaviti glavne podatke iz posameznih poglavij poročila, in sicer o: alternativnih rešitvah in razlogih za izbor predložene rešitve, obstoječem stanju okolja, v katerega se poseg umešča, in njegovih delov, ukrepih za preprečitev, zmanjšanje ali odpravo negativnih vplivov posega na okolje in zdravje ljudi ter glavnih alternativnih možnosti, ki so bile glede ukrepov proučene. 17. člen Uredbe, drugi odstavek pa določa naslednje: (2) Povzetek mora vsebovati tudi poenostavljeno grafično predstavitev prostorskih značilnosti posega in njegove umeščenosti v okolje. Grafični prikaza obstoječega stanja okolja na območju posega poročilo resda ne vsebuje, vendar pa bi slednjega ARSO lahko pridobil tudi sam, saj razpolaga z vso potrebno dokumentacijo, ki mu je bila predložena v predhodnem postopku. Preostale podatke iz prvega odstavka 17. člena Uredbe poročilo vsebuje v Točki 8. Zadnji očitke poročilu s strani ARSO pa je, da naj bi bil upravljavec v skladu s 1. členom Uredbe v povezavi s Pravilnikom o presoji sprejemljivosti vplivov izvedbe planov in posegov v naravo na varovana območja, (Uradni list RS, št. 130/04, 53/06, 38/10 in 3/11)) obvezan predložiti tudi dodatek za presojo sprejemljivosti posega na naravo. 1. člen Uredbe, tretji odstavek določa naslednje: (3) Če gre v primeru iz prejšnjega odstavka za nameravani poseg na varovanem območju po predpisih o ohranjanju narave ali bi na to območje lahko vplival, se pri pripravi poročila uporabljajo tudi določbe predpisa, ki ureja presojo sprejemljivosti vplivov izvedbe planov in posegov v naravo na varovana območja. Glede navedenega očitka je potrebno odgovoriti, kar prav tako izhaja iz poročila na strani 1 in strani 70, in sicer da objekt ni na varovanem območju in da tudi ni in ne bo prišlo do novega posega v okolje, kar bi povzročilo dodatne obremenitve okolja, ker objekt deluje pod istimi pogoji že več kot 10 let in tudi z isto dnevno kapaciteto, kot naj bi bila predmet nameravanega posega. Posledično se za konkreten primer obveznost glede predložitve dodatka za presojo sprejemljivosti posega na naravo v ne more uporabljati. Skladno z določilom 3. odstavka 66. člena ZUP, ne glede na določbe področnih zakonov in podzakonskih predpisov, v postopku, ki se začne na zahtevo stranke, vlogi ni potrebno prilagati potrdil, izpiskov in drugih podatkov o dejstvih iz uradnih evidenc, ki jih vodijo upravni in drugi državni organi, organi samoupravnih lokalnih skupnosti ali nosilci javnih pooblastil. Organ v tem primeru ravna po 139. členu ZUP, kar pomeni, da si uradna oseba preskrbi po uradni dolžnosti podatke o dejstvih, o katerih vodi uradno evidenco organ, ki je pristojen za odločanje. Enako ravna uradna oseba glede dejstev, o katerih vodi uradno evidenco kakšen drug državni organ oziroma organ samoupravne lokalne skupnosti ali nosilec javnega pooblastila. Glede na navedeno je potrebno ugotoviti, da je ARSO napačno in zmotno ugotovil dejansko stanje, napravil napačne zaključke glede domnevnih pomanjkljivosti poročila o vplivih na okolje ter napačno uporabil materialno pravo. S tem, ko določenih podatkov, s katerimi razpolaga sam ali drugi organi, ni upošteval oziroma si jih ni ustrezno priskrbel, je kršil tudi določbo 66. člena ZUP. V vsakem primeru pa predloženo poročilo o vplivih na okolje ARSO v celoti omogoča vsebinsko presojo izpolnjevanja vsebinskih pogojev za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja, saj so v njem vse sestavine, ki vsebinsko presojo tudi omogočajo. Skladno s 54. členom ZVO-1 so sestavine poročila o vplivih na okolje naštetje zgolj primeroma in ne taksativno (»Poročilo o vplivih na okolje mora vsebovati zlasti ...«). Namen poročila o vplivih na okolje je zagotovitev podatkov, potrebnih za presojo vplivov nameravanega posega na okolje, tako glede na vrsto in lastnosti nameravanega posega kot glede na lastnosti in značilnosti okolja oziroma njegovih delov, ki bi lahko bili zaradi vplivov posega prizadeti. Vse relevantne podatke pa predloženo poročilo tudi vsebuje. Zlasti pa je potrebno navesti, da tudi v primeru, da bi ARSO oz. pritožbeni organ štel, da poročilo o vplivih na okolje ne vsebuje vseh predpisanih sestavin, v zakonu ni nobene podlage, da bi bila zaradi tega vloga upravljavca za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za naprave, ki lahko povzročajo onesnaževanje večjega obsega, nepopolna in posledično zavržena. Obvezne sestavine vloge za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja so predpisane v drugem odstavku 70. člena ZVO-1, ki

določa, da mora vloga za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja vsebovati podatke o napravi, njenem obratovanju in predvidenih ukrepih, iz katerih je razvidno, da bodo izpolnjene zahteve iz prvega odstavka 70. člena ZVO-1, ter elaborat o določitvi vplivnega območja naprave. Vloga upravljavca vse navedene podatke tudi vsebuje. Kot tako stajo tako ARSO kot tudi pritožbeni organ do sedaj obravnavala več kot osem let. Še več, tudi po tem, ko je Ministrstvo za okolje in prostor z odločbo z dne 17. 11. 2011 ARSO izrecno naložilo, da mora v nadaljevanju postopka vlogo upravljavca obravnavati po postopku za nove naprave, sta tako ARSO kot tudi ministrstvo kot pritožbeni organ, izdala še štiri upravne odločbe, v katerih sta očitno štela, da je vloga upravljavca popolna in da jo je kot tako mogoče obravnavati. Kolikor ARSO šteje, da s predloženimi dokumenti ni mogoče v zadostni meri ugotoviti vseh dejstev, ki so potrebni za izdajo odločbe, bi moral k temu pozvati upravljavca. Če upravljavec v določenem roku ne bi predložil ustreznih dokazov, ARSO v skladu z določilom 3. odstavka 140. člena ZUP samo zaradi tega ne bi smel zavreči zahteve po drugem odstavku 67. člena tega zakona, temveč bi moral postopek nadaljevati. Pritožnik tudi opozarja, da poleg vsega navedenega je treba dodati, da je ARSO že tudi s tem, ko je v ponovljenem postopku vlogo upravljavca začel obravnavati po postopku za nove naprave in od njega zahteval dopolnitev vloge, nedopustno posegel v človekove pravice upravljavca. Z izpodbijano odločbo je ARSO na škodo pritožnikove pravice do enakega varstva pravic in do odločanja v razumnem roku kršilo določbo prvega odstavka 87. člena Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o varstvu okolja (ZVO-1F) (Uradni list RS, št. 92-3337/2013), saj je vlogo pritožnika kljub izrecni zakonski zahtevi iz 87. člena ZVO-1 F obravnavalo po postopku za nove naprave. V danem primeru je v postopku izdaje okoljevarstvenega dovoljenja pritožniku prišlo do kršitve pravice do odločanja v razumnem roku. Postopek izdaje okoljevarstvenega dovoljenja je bil začel z vlogo stranke (pritožnika) dne 30. 10. 2006 in po skoraj devetih letih še ni bil končan niti z dokončno, kaj šele s pravnomočno odločbo. Čeprav je bil upravni organ po izrecni zakonski določbi dolžan odločiti o izdaji okoljevarstvenega dovoljenja v šestih mesecih od dneva prejema popolne vloge (prvi odstavek 72. člena ZVO-1), se je pritožnik znašel v situaciji, ko mu po skoraj devetih letih ni izdana niti dokončna odločba. Pojem obstoječe naprave je predpisan v drugem odstavku 87. člena ZVO-1 F, ki predpisuje 3 pogoje za opredelitev obstoječe naprave: • gre za napravo, ki je obratovala na dan 1. maja 2004; gre za napravo v obsegu, za katerega je njen upravljavec do 31. oktobra 2006 na podlagi tretjega odstavka 14. člena Uredbe o vrsti dejavnosti in naprav, ki lahko povzročijo onesnaževanje večjega obsega (Uradni list RS, št. 97/04) vložil vlogo za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja; in gre za napravo v obsegu sprememb, ki so bile na napravi izvedene do uveljavitve ZVO-1 F in se nanašajo na uskladitev naprave z ZVO-1. Kljub temu, da naprava pritožnika izpolnjuje vse z zakonom predpisane pogoje za obstoječo napravo, je ARSO po prejemu sodbe Upravnega sodišča (na katero sicer ni absolutno vezan) in zlasti ne, če bi izpolnjevanje navodil sodišča bilo neutemeljeno z vidika načela zakonitosti in ustavne pravice upravljavca do enakega varstva pravic in enakega obravnavanja, vlogo upravljavca obravnaval po postopku za nove naprave. Obstoječa naprava je bila v 2. odstavku 172. člena ZVO-1 (Uradni list RS št. 41/2004) opredeljena kot »naprava, ki obratuje na dan uveljavitve predpisa iz četrtega odstavka 68. člena tega zakona ali je bilo pred njegovo uveljavitvijo zanjo pridobljeno pravnomočno gradbeno dovoljenje po predpisih o graditvi objektov«. Opredelitev obstoječe naprave je bila nato spremenjena z določbo 2. odstavka 90. člena ZVO-1 B (Uradni list RS, št. 70/2008), po katerem se »za obstoječo napravo šteje naprava, določena kot obstoječa naprava z Uredbo o vrsti dejavnosti in naprav, ki lahko povzročajo onesnaževanje večjega obsega (Uradni list RS, št. 97/04, 71/07 in 122/07)«. Glede pravic postopka izdaje okoljevarstvenega dovoljenja je bilo določeno, »da se v postopku za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za obstoječo napravo iz 68. člena zakona ne uporabljajo določbe 71. in 73. člena zakona, vlogi za pridobitev dovoljenja pa ni treba priložiti elaborata o določitvi vplivnega območja naprave iz drugega odstavka 70. člena zakona ter da se za določitev strank v postopku se uporabljajo določbe 84.a člena zakona.«. Nazadnje pa je bil pojem obstoječe naprave spremenjen z 2. odstavkom 87. člena ZVO-1 F, v skladu s katero se za obstoječo napravo »šteje naprava, ki je obratovala na dan 1. maja 2004, in v obsegu, za katerega je njen upravljavec do 31. oktobra 2006 na podlagi tretjega odstavka 14. člena Uredbe o vrsti dejavnosti in naprav, ki lahko povzročijo onesnaževanje večjega obsega (Uradni list RS, št. 97/04) vložil vlogo za pridobitev

okoljevarstvenega dovoljenja, skupaj z vsemi spremembami, ki so bile zaradi uskladitve na podlagi prvega odstavka 172. člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 - uradno prečiščeno besedilo, 49/06 - ZMetD, 66/06 - odločba US, 33/07 - ZPNačrt, 57/08 - ZFO-1A, 70/08, 108/09, 48/12 in 57/12) na napravi izvedene do uveljavitve tega zakona«. Ker torej v nobeni od zgoraj navedenih zakonskih določb ni bilo kot pogoj za obravnavanje posamezne naprave kot obstoječe naprave (z vsemi posledicami za postopek o izdaji okoljevarstvenega dovoljenja) opredeljeno, daje morala naprava ob vložitvi vloge (ali na kateri drug datum) obratovati v celoti v skladu z zakonodajo, kot je to prek zakona določilo Upravno sodišče v sodbi z dne 21.8. 2014, je torej tudi ARSO, ki je slepo sledil navodilom Upravnega sodišča, v celoti ravnal contra legem, in zagotovo ni ostal znotraj dovoljenih mej razlage (prestopilo je mejo ultra legem). Ne samo, da ti dodatni pogoji za obstoječo napravo (tj. da je naprava delovala v celoti v skladu z zakonodajo) iz zakona ne izhajajo, temveč je pritožnik zaradi tega, ker se učinki sodbe raztezajo samo na konkretni upravni postopek, v bistveno neenakopravnem položaju v primerjavi z vsemi ostalimi obstoječimi napravami, pri katerih se dodatni pogoji sploh niso presojali. V zvezi s tem pritožnik navaja, da je Republika Slovenija v dopisu Evropski komisiji z dne 18.9.2009 identificirala 157 obstoječih obratov kot zavezancev za t.i. IPPC dovoljenja (dovoljenje za obratovanje naprav, ki lahko povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega), pri čemer je bilo do 31.8.2009 (upoštevajoč dotedanjo in edino pravilno opredelitev pojma »obstoječa naprava«) izdanih 100 dovoljenj za obstoječe obrate od skupno 157 obstoječih obratov. Navedeno pomeni, daje ARSO po postopku izdaje okoljevarstvenega dovoljenja za naprave, ki lahko povzročajo onesnaževanje večjega obsega za obstoječe naprave obravnaval vloge preko 100 t.i. IPPC zavezancev. V odsotnosti zakonske določbe (in spornega stališča Upravnega sodišča, na katerega se je ARSO v ponovljenem postopku v celoti skliceval) ARSO pri vodenju teh postopkov izdaje okoljevarstvenih dovoljenj za obstoječe naprave ni bil dolžan presojati, ali je posamezna naprava v celoti delovala v skladu z zakonodajo oziroma ali je zaprosila za dovoljenje v obsegu, za katero je imela posamezna naprava vsa potrebna dovoljenja. S tem ko je ARSO v celoti sledil sporni odločbi Upravnega sodišča in jo v ponovljenem postopku obravnaval po postopku za nove naprave, je ARSO nedopustno posegel v temeljne pravice pritožnika do enakosti pred zakonom (14. člen URS) in enakega varstva pravic (22. člen URS). Ob istem dejanskem stanju, isti pravni podlagi, in drugačni ter ustavno sporni interpretaciji določbe 87. člena ZVO-1F in 172. člena ZVO-1, pa je bilo tako očitno poseženo v pravico pritožnika, saj je bil ta moral biti obravnavan bistveno drugače, kot preostalih več kot 100 zavezancev, katerim je bilo dovoljenje že izdano. Ustavno sodišče po t. i. Schumannovi formuli pravno stališče (razlago zakona) razveljavi v primeru, če bi tudi za morebitno zakonsko normo moralo ugotoviti, da ni v skladu s kakšno ustavno pravico ali temeljno svoboščino (prim. Up-376/01 z dne 13. 11. 2003; Up-137/00 z dne 29. maja 2001). Po prepričanju pritožnika je Upravno sodišče pri razlagi pojma obstoječe naprave in posledično tudi ARSO, ki se je v ponovljenem postopku na sodbo Upravnega sodišča z dne 21. 8. 2014 v celoti skliceval, zavzelo stališče, s katerim se nedopustno posega v temeljne pravice pritožnika do enakosti pred zakonom, enakega varstva pravic, do razumnega odločanja v upravnih zadevah in s katerim je kršeno načela zaupanja v pravo. Načelo varstva zaupanja v pravo kot eno od načel pravne države (2. člen Ustave) posamezniku zagotavlja, da država njegovega položaja ne bo arbitrarno, torej brez razloga, utemeljenega v javnem interesu, poslabšala (prim. Up-304/01 z dne 20. 5. 2004). Zato mora tudi zakonska sprememba, ki poslabšuje posameznikov položaj za naprej, temeljiti na ustavno dopustni podlagi, enako pa velja za pravno stališče Upravnega sodišča in posledično tudi za pravno stališče ARSO. Ustavno sodišče je že večkrat poudarilo (npr. odločba Up-304/01 z dne 20. 5. 2004), da odločanje v instrucijskih rokih, ki so določeni z zakonom, ne pomeni le zakonitega dela upravnega organa, temveč hkrati spoštovanje pravice do enakega varstva pravic (22. člen Ustave). Slednja ustavna pravica pa je, ko gre za postopke, v katerih se pred državnimi organi odloča o pravicah ali obveznostih, poseben izraz pravice do enakosti pred zakonom (drugi odstavek 14. člena Ustave). Zahteva po enakopravni obravnavi posameznikov ali pravnih oseb v postopkih pred upravnimi organi zagotavlja tudi, da bo o istovrstnih vlogah, kijih ob istem času vlagajo različni posamezniki, odločeno v enakem času in praviloma ob uporabi istih materialnih predpisov. V predmetnem primeru se je zgodilo to, da je ARSO upravljavca po skoraj devetih letih postopka, začel obravnavati bistveno strožje (po

postopku za nove naprave), kar je nedopustno in so bile s takim ravnanjem kršene zgoraj omenjene temeljne ustavne pravice pritožnika. V skladu z ustaljeno ustavnosodno presojo predpisov glede njihove skladnosti z načelom varstva zaupanja v pravo bi morala zakonska sprememba, ki poslabšuje posameznikov položaj za naprej, temeljiti na ustavno utemeljenih razlogih, pri tem pa mora zakonodajalec praviloma zagotoviti tudi ustrezen prehodni režim (prim. odločba Up-304/01 z dne 20. 5. 2004; odločba št. U-I-206/97 z dne 17. 6. 1998). Kolikor bi želel zakonodajalec poslabšati pritožnikov pravni položaj, bi moral tako za to navesti razloge v javnem interesu in določiti prehodni režim. Smiselno isto po Schumannovi formuli velja tudi za razlago zakona s strani sodišča oziroma upravnega organa. Ker naknadna sprememba zakona, s katero bi zakonodajalec postrožil pogoje za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za obstoječe naprave brez navedb razlogov v javnem interesu in brez ustreznega prehodnega režima ne bi vzdržala ustavnosodne presoje (oziroma bi bila spoznana za neskladno z Ustavo), je jasno, da po Schumannovi formuli isto velja tudi za razlago zakona s strani Upravnega sodišča in posledično ARSO, ki je tej razlagi v celoti sledil. Upravno sodišče in posledično ARSO je tako s svojo razlago pojma obstoječe naprave dalo vsebino, ki je nesprejemljiva z vidika ustavne pravice do enakosti pred zakonom iz 14. člena Ustave RS, pravice do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave RS in z vidika načela varstva zaupanja v pravo (2. člen Ustave) in je treba odločbo že zaradi tega odpraviti. Pritožnik v pritožbi zaključuje, da v skladu z zgoraj navedenimi razlogi, je prvostopenjski organ pri izdaji izpodbijane odločbe zmotno ugotovil dejansko stanje, napačno uporabil materialno pravo, bistveno kršil pravila postopka ter grobo kršil z ustavo zagotovljene človekove pravice upravljavca. Za to je potrebno odločiti, kot je uvodoma predlagano.

Pritožba ni utemeljena.

Pritožbeni organ ugotavlja, da je v zadevi sporno ali je prvostopenjski upravni organ ravnal pravilno, ko na zahtevo upravljavca podaljšanje roka za dopolnitev vloge ni dovolil; ali je ravnal pravilno, ko je predlog za vrnitev v prejšnje stanje z izpodbijanim sklepom zavrgel in ali je prvostopenjski upravni organ ravnal pravilno, ko je vlogo upravljavca za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja kot nepopolno v skladu z 2. odstavkom 67. člena ZUP z izpodbijanim sklepom zavrgel.

Pritožbeni organ ugotavlja, da je prvostopenjski upravni organ v konkretni zadevi izpodbijani sklep izdal v ponovnem postopku in sicer potem, ko je Upravno sodišče RS s sodbo I U 893/2014 z dne 21. 8. 2014 odpravilo II. točko izreka odločbe Agencije Republike Slovenije za okolje št. 35407-104/2006-391 z dne 20. 1. 2014 in zadevo v tem obsegu vrnilo istemu organu v ponovni postopek. Namreč z II. točko navedene odločbe je prvostopenjski upravni organ izdal okoljevarstveno dovoljenje (II. točka izreka), s katerim je opredelil obseg dovoljenja (tehnološke enote, na katere se dovoljenje nanaša, točka 1), določil okoljevarstvene zahteve za emisije snovi v zrak (točka 2), za emisije snovi in toplote v vode (točka 3), okoljevarstvene zahteve za odpadke (točka 4), za emisije hrupa (točka 5) in določil ukrepe za čim višjo stopnjo varstva okolja kot celote, ukrepe za obratovanje naprave v izrednih razmerah in ukrepe po dokončnem prenehanju obratovanja naprave (točka 6), druge posebne pogoje za obratovanje naprave (točka 7), obveznost obveščanja o spremembah (točka 8), čas veljavnosti dovoljenja (točka 9) in navedel, da pritožba stranskega udeleženca ne zadrži izvršitve tega dovoljenja (točka 10.1). Navedeno II. točko izreka odločbe je upravno sodišče z omenjeno sodbo odpravilo in zadevo v tem obsegu vrnilo istemu organu v ponovni postopek. V napotilih, ki so razvidna iz obrazložitve navedene sodbe je sodišče med ostalim tudi pojasnilo, da obravnavane naprave v obsegu, za katerega je prizadeta stranka zaprosila za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja, glede na pravno ureditev pred uveljavitvijo Zakona o varstvu okolja (Ur. l. RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odločba US, 33/07 – ZPNačrt, 57/08 – ZFO-1A, 70/08, 108/09, 48/12, 57/12 in 92/13; v nadaljevanju ZVO-1) ni mogoče obravnavati kot obstoječo napravo iz 172. člena ZVO-1 že zaradi njene večje proizvodne zmogljivosti od dovoljene. Po postopku za obstoječe naprave ni mogoče izdati okoljevarstvenega dovoljenja za obravnavano napravo niti za zmogljivost 1000 ton dnevno, saj se vloga nanaša na napravo, ki kot gorivo v

rotacijski peči za žganje cementnega klinkerja ne uporablja le premoga, temveč tudi petrolkoks. Tudi ZVO-1 določa, da je za večjo spremembo obratovanja naprave treba pridobiti okoljevarstveno dovoljenje (69. člen), 8.3 točka 3. člena pa kot večjo spremembo v obratovanju naprave, ki lahko povzroča onesnaževanje okolja večjega obsega, med drugim opredeljuje tudi spremembo v delovanju naprave ali njeno razširitev, ki ima lahko znatne negativne vplive na zdravje ljudi ali okolje. Kljub temu, da povečanje zmogljivosti naprave na 250 ton cementnega klinkerja dnevno ne pomeni preseganja proizvodne zmogljivosti naprave iz Priloge I IPPC Uredbe (500 ton dnevno), pa po mnenju sodišča 25 % povečanje zmogljivosti delovanja naprave ob hkratni zamenjavi goriva iz premoga v petrolkoks pomeni večjo spremembo v obratovanju naprave tudi po ZVO-1. Pritožbeni organ dalje ugotavlja, da je sodišče v navedeni sodbi tudi pojasnilo, da glede na to, da ne gre za obstoječo napravo iz prvega odstavka 172. člena ZVO-1, tudi ni mogoče o izdaji okoljevarstvenega dovoljenja odločati po postopku, ki ga je zakonodajalec s prvim odstavkom 90. člena ZVO-1B predvidel za te naprave. Tudi spremenjena ureditev opredelitve obstoječe naprave ne more biti podlaga za legalizacijo naprave po bistveno poenostavljenem postopku, če obratovanje naprave ni imelo pravne podlage v pravni ureditvi oz. če gre za obratovanje v obsegu, za katero ni bilo izdano ustrezno dovoljenje. Sodišče je tako v zaključku obrazložitve navedene sodbe (točka 125 obrazložitve sodbe) tudi pojasnilo, da bo moral prvostopenjski upravni organ upoštevati, da ne gre za obstoječo napravo iz 172. člena ZVO-1 in izvesti postopek v skladu z 71. in s 73. členom ZVO-1.

Prvostopenjski upravni organ je skladno z napotili v ponovnem postopku, ki se je končal z izdajo izpodbijanega sklepa celotno napravo obravnaval po določbah ZVO-1, ki ne veljajo za obstoječe naprave. Ker je prvostopenjski upravni organ v ponovnem postopku ugotovil, da je vloga upravljavca nepopolna, ga je v skladu s 67. členom ZUP s pozivom z dne 27. 10. 2014 pozval, da v roku 180 dni od prejema poziva vlogo dopolni in sicer s projektom (nameravanega) posega in poročilom o vplivih na okolje. Prvostopenjski upravni organ je dne 28. 4. 2015 prejel dopolnitev vloge z dne 24. 4. 2015, in sicer je bilo organu predloženo Poročilo o vplivih na okolje Lafarge Cement d.o.o. (brez označbe, podpisa in datuma), Projekt nameravanega posega z dne 24. 4. 2015, Program prvih meritev in obratovalnega monitoringa emisije snovi v zrak iz proizvodnje klinkerja in cementa v podjetju Lafarge Cement d.o.o., april 2015, ki ga je izdelal Nacionalni laboratorij za zdravje, okolje in hrano, Center za okolje, Maribor, Strokovno mnenje št. SM-1/2015 v zadevi: Pojasnilo strokovnih izrazov - Premog antracit - antracitni prah - petrolkoks - petrolkoksov prah, 7. 4. 2015, izdelal PROTOS INŽENIRSKI BIRO d.o.o., Velenje in Pravno mnenje dr. Andreja Kristana, strokovnjaka za pravno teorijo in specialista za pravno argumentacijo z dne 9. 4. 2015. Upravljavec je z dopisom, ki ga je dne 28. 4. 2015 poslal prvostopenjskemu upravnemu organu priporočeno po pošti zaprosil za podaljšanje roka vsaj za 15 dni, saj zaradi dela prostih dni v času zaključka roka, določenega v dopisu, in s tem povezanih odsotnosti zaposlenih pri izdelovalcu presoje vplivov na okolje, osebe, ki so izdelovale presojo in poročilo, ter upravljavec, niso mogle pravočasno pridobiti podpisa osebe, ki je izdelovalcu poročila odgovorna za njegovo pripravo, to je podpisa direktorja Borisa Žitnika, ter žiga izdelovalca. Upravljavec meni, da je v postavljenem roku opravil vse obveznosti iz dopisa ter zagotovil izdelavo dokumentov, katerih izdelava je obsežna in kompleksna, ter upošteva formalnosti manjkajočega podpisa in žiga, ki ni v sferi upravljavca temveč pooblaščenega izdelovalca, so zato po mnenju upravljavca podani objektivni in opravičljivi razlogi za podaljšanje roka za dopolnitev. Prvostopenjski upravni organ je dne 6.5.2015 izdal sklep št. 35407-104/2006-424 z dne 6.5.2015 s katerim je odločil, da se rok za dopolnitev ne podaljša. Upravljavec je nato z vlogo, ki jo je dne 21. 5. 2015 poslal prvostopenjskemu upravnemu organu priporočeno po pošti podal predlog za vrnitev v prejšnje stanje in dopolnitev vloge s Poročilom o vplivih na okolje Lafarge Cement d.o.o., ki ga je izdelal EIMV, Elektroinštitut Milan Vidmar št. 2165. Dne 2.6.2015 je prvostopenjski upravni organ izdal izpodbijani sklep s katerim je v izreku v 1. točki odločil, da se zavrže predlog za vrnitev v prejšnje stanje stranke Lafarge Cement d.o.o., Kolodvorska cesta 5, 1420 Trbovlje, z dne 21. 5. 2015. V 2. točki izreka izpodbijanega sklepa je prvostopenjski upravni organ odločil, da se zavrže vloga stranke Lafarge Cement, d.o.o., Kolodvorska cesta 5, 1420 Trbovlje za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za obratovanje naprave, za proizvodnjo cementa, s proizvodno zmogljivostjo 1250

ton cementnega klinkerja na dan, ki se nahaja na lokaciji z naslovom Kolodvorska cesta 5, 1420 Trbovlje, na zemljiščih s parcelnimi številkami 1509/1, 1509/3, 1509/4, 1509/5, 1509/6, 1509/7, 1509/8, 1823/4, 1823/5, 1922/16, 1922/17 in 1922/18, vsa k. o. Trbovlje. V 3. točki izreka izpodbijanega sklepa pa je prvostopenjski upravni organ odločil, da v tem postopku stroški niso nastali. Zoper navedeni sklep je bila s strani upravljavca vložena pritožba, ki je predmet tega pritožbenega postopka.

Pritožbeni organ šteje za neutemeljene pritožbene navedbe s katerimi pritožnik izpodbija 1. točko izreka izpodbijanega sklepa. Namreč 2. odstavek 104. člena ZUP določa, da se predlog za vrnitev v prejšnje stanje ne more opirati na tako okoliščino, ki jo je organ že prej ocenil kot nezadosten vzrok za podaljšanje roka ali za preložitev naroka. Glede na navedeno jasno določbo in glede na to, da prvostopenjski upravni organ s sklepom št. 35407-104/2006-424 z dne 6.5.2015 podaljšanje roka ni dovolil, okoliščino, ki se opira na podani predlog za vrnitev v prejšnje stanje pa je prvostopenjski upravni organ že v navedenem sklepu ocenil kot nezadosten vzrok za podaljšanje roka, navedenemu predlogu že iz tega razloga ni bilo možno ugoditi. Pritožbeni organ sicer ugotavlja, da bi moral prvostopenjski upravni organ navedeni predlog za vrnitev v prejšnje stanje zavrniti iz navedenega razloga in ne zavreči, saj prvostopenjski upravni organ ni imel podlage v ZUP, da predlog za vrnitev v prejšnje stanje zavrže kot nedovoljen glede na to, da ZUP kot posebno sredstvo vrnitev v prejšnje stanje dovoljuje. Ne glede na navedeno pa pritožbeni organ pojasnjuje, da ta kršitev ni bistvena. Upoštevajoč citirano določbo 2. odstavka 104. člena ZUP so zato tudi brezpredmetne pritožbene navedbe pritožnika s katerimi izpodbija navedeno prvo točko izreka sklepa.

Pritožbeni organ v zvezi s predlogom za vrnitev v prejšnje stanje opozarja, da opravičljiv razlog za vrnitev v prejšnje stanje v upravnem postopku so samo takšne okoliščine oziroma ovire, ki jih stranka ni mogla predvideti niti odkloniti in se tudi ne morejo pripisati njeni krivdi. Upoštevajoč postavljeni rok (180 dni) za dopolnitev, upravljavec v predlogu za podaljšanje roka, opravičljivega razloga za podaljšanje vloge v smislu določb ZUP ne more utemeljevati s tem, da zaradi dela prostih dni v času zaključka roka in s tem povezanih odsotnosti zaposlenih pri izdelovalcu presoje vplivov na okolje, poročila osebe, ki so izdelovale presojo in poročilo, ter upravljavec, niso mogle pravočasno pridobiti podpisa osebe, ki je izdelovalcu poročila odgovorna za njegovo pripravo, to je podpisa direktorja, ter žiga izdelovalca. Po mnenju pritožbenega organa je v konkretnem primeru povsem razumljivo, da bi upravljavec glede na postavljeni rok te okoliščine lahko predvidel in jih tudi pravočasno odklonil, zato (tudi v kolikor ne bi prišlo do uporabe 2. odstavka 104. člena ZUP) opravičljiv razlog za vrnitev v prejšnje stanje v konkretnem primeru ni izkazan.

Prav tako so neutemeljene nadaljnje pritožbene navedbe pritožnika s katerimi pritožnik v skladu s četrtem odstavkom 258. člena ZUP izpodbija sklep s katerim je prvostopenjski upravni organ odločil, da se rok za dopolnitev ne podaljša. Po določbi 99. člena ZUP se lahko rok, ki ga je določila uradna oseba, ki vodi postopek, in s predpisi določen rok, ki ga je mogoče podaljšati, podaljšata na prošnjo, ki jo vloži prizadeta oseba pred iztekom roka, če so podani opravičeni razlogi za podaljšanje. Pritožbeni organ opozarja, da trditve pritožnika, ki jih je navajal kot razlog za zamudo dostave popolne dokumentacije niso opravičljiv razlog za podaljšanje, kar je pravilno ocenil prvostopenjski upravni organ v navedenem sklepu in se glede tega pritožbeni organ strinja s prvostopenjskim organom. Ob upoštevanju navedenega roka 180 dni za dopolnitev, razlog, ki ga je upravljavec navedel za podaljšanje, to je, da zaradi dela prostih dni v času zaključka roka in s tem povezanih odsotnosti ni mogel pravočasno pridobiti potrebnih podpisov, po mnenju pritožbenega organa ni opravičen razlog za podaljšanje roka, zato je prvostopenjski upravni organ ravnal pravilno, ko roka ni podaljšal. Glede pritožbenih navedb, da prvostopenjski upravni organ ni upošteval subjektivnih okoliščin na strani stranke in ali je tako podaljšanje v interesu pravilnega vodenja postopka pritožbeni organ pojasnjuje, da je pritožbeni organ presojo tega opravil, kar je tudi pojasnjeno v navedenem sklepu in sicer je prvostopenjski upravni organ pojasnil, da glede na okoliščine navedenega primera upoštevajoč rok 180 dni, dela prosti dnevi iztekajočega roka ne morejo biti opravičljiv razlog za podaljšanje. V zvezi s tem

pritožbeni organ tudi dodatno pojasnjuje, da je 180 dnevni rok dovolj dolg, da bi upravljavec oz. njegov pooblaščenec, ki ni prava neuka stranka s potrebno skrbnostjo pravočasno zagotovil potrebne podpise in žig osebe, ki je izdelala poročilo (ime in priimek ter naslov ali firma in sedež), in oseb, ki so sodelovale pri izdelavi poročila ali njegovih delov ter podatke o njihovi strokovni usposobljenosti (ime in priimek ter naslov ali firma in sedež ter strokovni naziv in izobrazba) tako kot to določa Uredba o vsebini poročila o vplivih nameravanega posega na okolje in načinu njegove priprave (Ur. l. RS, št. 36/09; v nadaljevanju: uredba o vsebini)

Ne glede na zgoraj ugotovljeno pa pritožbeni organ ugotavlja, da je upravljavec še pred iztekom roka vlogo dopolnil tj. s pošiljko, ki jo je poslal priporočeno po pošti dne 24.4.2015 in sicer je bilo organu predloženo Poročilo o vplivih na okolje Lafarge Cement d.o.o. (brez označbe, podpisa in datuma), Projekt nameravanega posega z dne 24. 4. 2015, Program prvih meritev in obratovalnega monitoringa emisije snovi v zrak iz proizvodnje klinkerja in cementa v podjetju Lafarge Cement d.o.o., april 2015, ki ga je izdelal Nacionalni laboratorij za zdravje, okolje in hrano, Center za okolje, Maribor, Strokovno mnenje št. SM-1/2015 v zadevi: Pojasnilo strokovnih izrazov - Premog antracit - antracitni prah - petrolkoks - petrolkoksov prah, 7. 4. 2015, izdelal PROTOS INŽENIRSKI BIRO d.o.o., Velenje in Pravno mnenje dr. Andreja Kristana, strokovnjaka za pravno teorijo in specialista za pravno argumentacijo z dne 9. 4. 2015.

Glede na zgornje ugotovitve je v zadevi sporno ali je upravljavec z navedeno dopolnitvijo odpravil pomanjkljivosti vložene vloge in sicer tako, da bi bilo omogočeno vsebinsko odločanje. Vloga je namreč nepopolna takrat, ko je zaradi njene pomanjkljivosti ni mogoče obravnavati po vsebini. Zato je o nepopolni vlogi mogoče govoriti, če vlagatelj ne predloži zahtevane dokumentacije, ki jo je na podlagi pravno relevantnih predpisov v skladu s 67. členom ZUP od njega zahteval upravni organ ali če so pomanjkljivosti predložene dokumentacije takšne, da sploh ni mogoče šteti, da je bila zahtevi priložena zahtevana dokumentacija.

Pritožbeni organ v konkretni zadevi ugotavlja, da je odločitev prvostopenjskega upravnega organa v 2. točki izreka izpodbijanega sklepa pravilna in na zakonu utemeljena.

Pritožbeni organ se strinja s prvostopenjskim upravnim organom, da je vloga vlagatelja tudi po dopolnitvi še zmeraj ostala tako pomanjkljiva, da na njeni podlagi prvostopenjski upravni organ ni mogel vsebinsko odločiti. V zvezi s tem pritožbeni organ glede pritožbenih navedb podanih glede vsebine poziva za dopolnitev vloge, ki po mnenju pritožnika naj ne bi bil jasen in razumljiv pojasnjuje, da je pritožniku v pozivu bilo jasno navedeno, da je upoštevajoč sodbo Upravnega sodišča RS I U 893/2014 z dne 21. 8. 2014 v povezavi z določbami ZVO-1 in določbami Uredbe o vrstah posegov v okolje, za katere je treba izvesti presojo vplivov na okolje (Ur. l. RS, št. 51/14) ter določbami uredbe o vsebini, vlogo potrebno dopolniti s projektom (nameravanega) posega in poročilom o vplivih na okolje. Glede pritožbenih navedb v zvezi s tem, da navedena sodba ne nadomešča zahteve upravljavca za izdajo okoljevarstvenega soglasja pa pritožbeni organ pojasnjuje, da to niti ni bistveno. Bistveno je to, da je sodišče v sodbi upravnemu organu med ostalim naložilo, da mora presoditi pravilnost v postopku že predloženega elaborata o določitvi vplivnega območja naprave in v nadaljevanju postopka opraviti presojo vplivov na okolje. Na ta napotila pa je po določbi 4. odstavka 64. člena Zakona o upravnem sporu (Ur.l. RS št. 105/06, 107/09 – odl. US, 62/10, 98/11 – odl. US in 109/12; v nadaljevanju ZUS-1) upravni organ vezan. Glede na to, da se presoja vplivov na okolje po določbi 1. odstavka 54. člena ZVO-1 izvede na podlagi projekta posega in poročila o vplivih posega na okolje, ki ga je dolžan v skladu z določbo 1. odstavka 53. člena ZVO-1 zagotoviti nosilec posega, je prvostopenjski upravni organ ravnal pravilno, ko je upravljavca pozval za dostavo navedene dokumentacije. V zvezi s tem so tudi neutemeljene pritožbene navedbe pritožnika, da poziv prvostopenjskega upravnega organa glede vsebine nameravanega posega ni vseboval nobenih napotil oziroma navodil, saj to ni bilo potrebno. Namreč določba 1. odstavka 194. člena ZVO-1 določa, da do izdaje predpisa iz tretjega odstavka 53. člena tega zakona se za projekt nameravanega posega iz 51. člena tega zakona, ki je gradnja, šteje idejna zasnova po predpisih o graditvi objektov. Pritožbeni organ pa tudi pojasnjuje, da v kolikor poseg ni gradnja, je razumljivo, da bi moral

izdelovalec projekta to v projektu pojasniti vsaj s tehničnim opisom. Listina, ki jo je predložil upravljavec in jo imenoval projekt pa ne samo da nima podatkov o osebi, ki naj bi izdelala to listino, ta listina ne vsebuje nobenega tehničnega opisa, kar ima za posledico, da je upravnemu organu onemogočeno, da vsebinsko lahko skupaj z ostalimi sestavinami vloge presoja okoljske vplive objekta. V navedeni listini je sicer navedeno, da upravljavec povečuje zmogljivost rotacijske peči ter da zamenjava goriva ne zahteva nobenih posegov in nobenih gradbenih, tehničnih ali tehnoloških del vendar bi prav zaradi navedenega povečanja zmogljivosti ter zamenjave goriva, projekt moral biti izdelan s strani strokovno usposobljene osebe, v katerem bi bile opisane tehnične in tehnološke značilnosti navedenega posega. Tako se pritožbeni organ strinja s prvostopenjskim upravnim organom, da upoštevajoč navedeno sodbo in glede na to, da gre za povečanje zmogljivosti in zamenjavo goriva, bi iz projekta morale biti razvidne vse tehnološke spremembe in posodobitve na navedeni napravi. Ker predložena listina vsega tega nima je niti ni mogoče šteti za projekt, ki ga določa 1. odstavek 54. člena ZVO-1 in ga je dolžan v skladu z določbo 1. odstavka 53. člena ZVO-1 zagotoviti nosilec posega. Glede na te ugotovitve pritožbeni organ šteje, da je že iz tega razloga navedena vloga tako pomanjkljiva, da je ni mogoče vsebinsko presojati, zato je prvostopenjski upravni organ ravnal pravilno, ko je v skladu z 2. odstavkom 67. člena ZUP navedeno vlogo zavrge kot nepopolno.

Prav tako se pritožbeni organ strinja z ugotovitvami prvostopenjskega upravnega organa glede poročila o vplivih na okolje, ki jo je upravljavec na podlagi poziva priložil k vlogi in sicer, da navedeno poročilo nima predpisane vsebine, ki jo določa uredba o vsebini in je poročilo izdelano tako pomanjkljivo, da je upravnemu organu onemogočena presoja vplivov nameravanega posega na okolje. Namreč namen poročila je zagotovitev podatkov, potrebnih za presojo vplivov nameravanega posega na okolje, tako glede na vrsto in lastnosti nameravanega posega kot glede na lastnosti in značilnosti okolja oziroma njegovih delov, ki bi lahko bili zaradi vplivov posega prizadeti. V kolikor poročilo teh bistvenih podatkov nima upravni organ ne more opraviti presoje vplivov nameravanega posega, kar ima za posledico, da ne more odločiti ali so izpolnjeni pogoji za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja. V konkretnem primeru poročilo o vplivih na okolje, ki je sestavni del vloge ni bilo izdelano v skladu s sistematiko uredbe o vsebini, izdane na podlagi 54. člen ZVO-1 in kar je bolj bistveno, poročilo tudi ne vsebuje bistvenih podatkov na podlagi katerih bi prvostopenjski upravni organ sploh lahko opravil vsebinsko presojo, kot tudi ne dodatka za presojo sprejemljivosti posega v naravo, ki bi ga upravljavec skladno s 3. odstavkom 1. člena navedene uredbe v povezavi s Pravilnikom o presoji sprejemljivosti vplivov izvedbe planov in posegov v naravo na varovana območja (Ur.l. RS št. 130/04, 53/06, 38/10 in 3/11) moral predložiti skupaj s poročilom, kar je prvostopenjski upravni organ pojasnil v obrazložitvi izpodbijanega sklepa s čimer se pritožbeni organ strinja. Pritožnik sicer v pritožbi obširno pojasnjuje, da poročilo te podatke vsebuje in da dodatek niti ni potreben vendar se pritožbeni organ strinja z ugotovitvami prvostopenjskega upravnega organa, ki so razvidne iz 2. točke obrazložitve izpodbijanega sklepa in se nanje pritožbeni organ v izogib ponavljanju sklicuje. V zvezi s tem pritožbeni organ poudarja, da uredba o vsebini jasno in natančno določa vsebino in metodologijo priprave poročila. Upoštevajoč navedeno so zato tudi neutemeljene pritožbene navedbe s katerimi pritožnik navaja, da s tem, ko prvostopenjski upravni organ določenih podatkov s katerimi razpolaga sam ali drugi organi, ni upošteval oz. si jih ni priskrbel, je kršil določbo 66. člena ZUP. Pritožbeni organ v zvezi s tem opozarja, da je poročilo o vplivih na okolje obvezna sestavina vloge glede katerega je v uredbi o vsebini sistematično, natančno in razumljivo določeno kaj poročilo mora vsebovati, zato je dolžnost vlagatelja, da poročilo s takšno vsebino tudi predloži. V kolikor pa se vlagatelj v vlogi glede posameznih podatkov, ki so po navedeni uredbi sestavina poročila sklicuje na to, da so ti podatki že pri upravnem organu ali drugih organih, bi to moral že v samem poročilu navesti, saj to posredno tudi izhaja iz določb uredbe o vsebini. Namreč samo poročilo, ki je sestavljeno skladno z navedeno uredbi upravnemu organu omogoča preverjanje ustreznosti osnov in ugotovitev v poročilu ter posledično odločanje v konkretnem postopku. Pritožbeni organ poudarja, kar je prvostopenjski upravni organ pojasnil v obrazložitvi izpodbijanega sklepa, da zgolj popolne, s predpisom skladno pripravljene vloge z njenimi sestavinami povzročijo takšno procesno stanje, da je možno začeti z ugotovitvenim postopkom in vsebinskim odločanjem, kar

pa v konkretnem primeru glede na zgoraj navedeno ni bilo storjeno. V zvezi s pritožbenimi navedbami podanimi v smeri, da je prvostopenjski upravni organ z izdajo izpodbijanega sklepa in vodenjem postopka kršil človekove pravice in temeljne svoboščine upravljavca s tem ko je sledil navedeni sodbi pa pritožbeni organ ponovno pojasnjuje, da je upravni organ v skladu z načelom zakonitosti (6. člen ZUP) po določbi 4. odstavka 64. člena ZUS-1 na pravno mnenje v konkretni sodbi vezan.

Pritožbeni organ je odločil na podlagi 248. člena ZUP.

Odločitev o stroških pritožbenega postopka temelji na določbi 2. odstavka 118. člena ZUP v povezavi s 1. odstavkom 113. člena ZUP.

POUK O PRAVNEM SREDSTVU: Zoper 2. točko izreka te odločbe in zoper 2. točko izreka sklepa, ki ga je izdal upravni organ I. stopnje je dovoljen upravni spor. Upravni spor se sproži s tožbo pri Upravnem sodišču Republike Slovenije v Ljubljani, Fajfarjeva 33, v roku 30 dni po prejemu te odločbe. Tožba se vloži pisno v zadostnem številu izvodov za sodišče in stranke.

Boris Vinski
Vodja Službe za upravne zadeve

Vročiti:

Agenciji Republike Slovenije za okolje, Vojkova 1b, 1000 Ljubljana, z vsemi dokumenti, ki se tičejo zadeve in z naročilom, da z osebno vročitvijo en izvod te odločbe vroči:

Odvetniška družba Rojs, Peljhan, Prelesnik&partnerji o.p., d.o.o., Tivolska cesta 48, Ljubljana

Odvetniška pisarna Stušek d.o.o., Trg celjskih knezov 2, Celje

Občina Trbovlje, Mestni trg 4, Trbovlje